

Władysław Wilgusiewicz

ENERGETYCY LWOWIACY NA ŚLĄSKU

Katowice - 1998 r.

Szkiełto

ENERGETYCY LWOWIACY NA ŚLĄSKU

Wprowadzenie

Historia

Lwów

Śląsk

Fundacja

Rodzaj

Z historii

Nowy

Informacje

Indeks

Wykaz

złoty

Władysław Wilgusiewicz

KATOWICE 1998

Spis treści

Od Autora	5
Wprowadzenie	9
Politechnika Lwowska i Politechnika Śląska	11
Lwowska energetyka	16
Śląska energetyka	19
Koledzy i przyjaciele	29
Rodziny Lwowiaków - energetyków	33
Zakończenie	36
Noty biograficzne - Zał. nr 1	38
Informacje o śląskich elektrowniach - Zał. nr 2	100
Indeks nazwisk	106
Wykaz publikacji	110
Zdjęcia Lwowiaków	111

W 1998 Wzrost energii elektrycznej w Polsce. Wzrost
produkcji energii elektrycznej w Polsce
W 1998, wzrost produkcji energii elektrycznej w Polsce
na MWh, na wyrost, produkcja energii elektrycznej
wzrost energii elektrycznej w Polsce, wzrost energii elektrycznej
w Polsce 1994-1997
Wzrost energii elektrycznej w Polsce, wzrost energii elektrycznej
w Polsce, wzrost energii elektrycznej w Polsce

Od Autora

W ostatnich latach śląscy energetycy obchodzili rocznice kilku ważnych wydarzeń. W 1997r. odbyły się obchody z okazji 120 lat Elektryki i 100 lat Elektroenergetyki Górnego Śląska i Zagłębia Dąbrowskiego.

W 1995r. była obchodzona 50 rocznica Politechniki Śląskiej, uczelni o podstawowym znaczeniu dla śląskiej energetyki. W powstaniu tej uczelni znaczący udział mieli profesorowie i wychowankowie Politechniki Lwowskiej, która w 1994r. obchodziła 150 rocznicę swego powstania.

Rys. 1 Lwów

W 1996r. Wyższa Szkoła Inżynierska w Opolu została przekształcona w Politechnikę Opolską.

W 1993r. został uruchomiony pierwszy blok o mocy 360 MW na węgiel kamienny w Elektrowni Opole, najnowocześniejszej i jednej z największych elektrowni polskich.

Kolejne 3 bloki po 360 MW uruchomiono w tej elektrowni w latach 1994-1997.

W ostatnich latach zostały również zrealizowane w wielu elektrowniach śląskich poważne inwestycje ciepłownicze

i proekologiczne, a także działania restrukturyzacyjne zmierzające do poprawy efektywności i prywatyzacji śląskiej elektroenergetyki.

Z okazji tych wydarzeń zostały opublikowane liczne opracowania wspomnieniowe i monograficzne, omawiające bogatą historię śląskiej energetyki oraz działalność wybitnych naukowców i inżynierów, którzy przyczynili się do jej odbudowy i wielkiego rozwoju oraz do podtrzymania znaczącej pozycji w energetyce krajowej.

Rys. 2 - Widok Lwowa mal. T. Dacko 1972

Jednym z takich opracowań są opublikowane w 1997r. „Wspomnienia” Prof. Lucjana Nchrebeckiego, jednego z najbardziej zasłużonych i wybitnych energetyków śląskich. Również w 1997r. staraniem Oddziału Zagłębia Węglowego SEP Katowice i miesięcznika „Energetyka” ukazało się moje opracowanie pt.: „50 lat moich wspomnień o energetyce”.

W obecnym opracowaniu ograniczyłem się celowo do przypomnienia głównie tych naukowców i energetyków, którzy byli związani w różny sposób z miastem Lwowem, Politechniką Lwowską i ze Śląskiem.

Ku mojemu niłemu zdziwieniu okazało się, że grupa ta wcale nie jest mała, choć na pewno nie uwzględniłem z różnych

powodów wszystkich śląskich energetyków o lwowskich rodowodach.

Do podjęcia takiego opracowania upoważnia mnie to, że:

- urodziłem się we Lwowie w 1924r. i opuściłem to piękne miasto dopiero w 1946r. i to nie z własnej woli ;
- w latach 1946-1951 studiowałem na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej;
- od 1949r. do 1994r. byłem pracownikiem śląskiej energetyki;
- w okresie studiów i pracy zawodowej poznałem wielu wspaniałych profesorów i wybitnych energetyków o lwowskich rodowodach.

Rys. 3 Lwowski kościół Św. Elżbiety

Jestem świadom tego, że moje wspomnienia zawierają szereg nieścisłości i braków, a ich układ, forma literacka i przyjęty tytuł mogą budzić szereg zastrzeżeń. Wynikło to m.in. z trudności w kompletowaniu danych biograficznych, zawodności pamięci mojej i niektórych moich informatorów i z wielu innych powodów.

Wyrażam jednak nadzieję, że mimo tych braków i niedociągnięć Czytelnicy uznają, że główny cel, jaki sobie postawiłem został osiągnięty. Celem tym było przypomnienie i okazanie należnego szacunku zasłużonym naukowcom i energetykom, którzy z własnej woli, a częściej z konieczności dziejowej związaali się ze Śląskiem.

Próba taka była tym bardziej potrzebna, że z grona tego, wielu już odeszło, a liczba pozostałych jeszcze przy życiu nie ubłaganie maleje.

Do wszystkich osób, które przekazały mi cenne materiały i interesujące informacje kieruję słowa serdecznego podziękowania i szacunku.

Na szczególnie gorące wyrazy wdzięczności zasłużyli:

Doc. dr inż. Zbigniew Białkiewicz;

Mgr inż. Stefania Graczyk - Żmudzińska;

Prof. dr inż. Stanisław Majerski;

Mgr inż. Leszek Skrzypek;

Mgr inż. Stefan Sokolnicki;

Prof. dr inż. Maciej Zarzycki;

Przekazali mi nie tylko bogate i cenne dane biograficzne licznych Lwowiaków, ale okazali mi również wielką życzliwość i pomoc.

Wyrazy wdzięczności kieruję również do Małżonek i Najbliższych tych Lwowiaków, którzy już odeszli na zawsze. Otrzymałem od nich wiele cennych informacji i wzruszających nie raz materiałów, które starałem się wykorzystać w tych wspomnieniach.

Szczególnie gorące i serdeczne słowa podziękowania kieruję do Kol. Prezesa Marka Plebankiewicza i jego Współpracowników z Energoekspert-u Katowice za okazaną mi ogromną i bezinteresowną pomoc w przygotowaniu Wspomnień do publikacji.

Wprowadzenie

Pierwotnym moim zamierzeniem było przypomnienie postaci wybitnych profesorów Politechniki Śląskiej związanych poprzednio z Politechniką Lwowską, a także postaci energetyków z PdOEn - Katowice o lwowskich rodowodach. W trakcie zbierania danych biograficznych tych osób nieoczekiwanie dotarły do mnie informacje o innych Lwowiakach nie związanych wprawdzie bezpośrednio z energetyką zawodową Śląska lecz zasługujących na przypomnienie. Wielu z nich było moimi kolegami z lat szkolnych i gimnazjalnych we Lwowie oraz z okresu studiów.

W związku z tym liczba not biograficznych i nazwisk ujętych we wspomnieniach poważnie wzrosła.

Poniżej podaję kilka wyjaśnień i informacji, które mogą ułatwić przeczytanie wspomnień Czytelnikom młodszym i nie związanym z problematyką lwowską i energetyczną.

1. Do wspomnień załączyłem 90 not biograficznych sporządzonych na podstawie przekazanych mi danych, rozmów osobistych, publikacji źródłowych itp. Nie wykluczam, że niektóre dane mogły być nieścisłe lub nieaktualne.
2. Noty biograficzne opracowałem tylko dla Lwowiaków. Określenie to zastosowałem nie tylko do osób urodzonych i zamieszkałych we Lwowie, ale również do osób związanych z Politechniką Lwowską i przejściowo z miastem Lwowem, a urodzonych w innych rejonach kraju lub zagranicą. Uznałem, że urok i szczególny klimat tego miasta powodował, że każdy, kto w nim nawet krótko mieszkał stawał się również Lwowiakiem.
3. Z przykrością przyznaję, że musiałem pominąć wielu wybitnych i zasłużonych energetyków śląskich wywodzących się z kresów południowo - wschodnich. Pominąłem również innych Lwowiaków nie należących do

grupy inżynierijno - technicznej, a którzy pracowali w śląskiej energetyce. Byli to m.in. ekonomiści, pracownicy administracyjni i przede wszystkim pracownicy fizyczni o dużym doświadczeniu i wysokich kwalifikacjach zawodowych. Wszystkich pominiętych energetyków serdecznie przepraszam, a równocześnie zapewniam, że w pełni doceniam ich wkład w odbudowę i rozwój śląskiej energetyki szczególnie w pierwszych latach po wyzwoleniu Śląska.

4. Umownie należy traktować przyjęty przeze mnie tytuł wspomnień. Ująłem w nich dość znaczną grupę wybitnych profesorów Politechniki Lwowskiej i Politechniki Śląskiej, którzy wprawdzie nie byli pracownikami energetyki, ale byli wspaniałymi wychowawcami i służyli swoją wiedzą i doświadczeniem śląskim energetykom. W grupie tej ująłem również kilku wybitnych profesorów, którzy choć nie byli związani ze Śląskiem i Politechniką Śląską, ale odegrali wielką rolę w rozwoju polskiej energetyki, a więc pośrednio i śląskiej energetyki. Są wśród nich tak wybitni naukowcy jak Prof. Kazimierz Kopecki, Prof. Roman Nowacki, Prof. Wilhelm Mozer, Prof. Gabriel Sokolnicki i inni.
5. Oprócz Lwowiaków, pracowników energetyki zawodowej, uwzględniłem również dość liczną grupę pracowników energetyki przemysłowej, ciepłownictwa i zakładów oraz biur projektów innych branż przemysłowych. Udział energetyki przemysłowej i ciepłownictwa w potencjale energetycznym Śląska był zawsze i nadal jest znaczący.
6. Uznałem za konieczne przypomnienie nazwisk kilku profesorów Politechniki Śląskiej, którzy wywodzili się z Politechniki Warszawskiej i pozostali w mej pamięci jako wspaniali nauczyciele i wychowawcy, a także jako wybitnie zasłużeni energetycy śląscy. Zaliczam do nich przede wszystkim Prof. Lucjana Nehrebeckiego i Prof. Jana Obrąpalskiego.

7. Oddzielny rozdział poświęciłem moim kolegom i przyjaciółom z lat szkolnych i gimnazjalnych we Lwowie, a także z lat studiów. Również w oddzielnym rozdziale piszę o kilku rodzinach lwowskich energetyków o dość interesujących tradycjach i powiązaniach. W rozdziale o śląskiej energetyce wspomniałem o wielu energetykach z PdOEn - Katowice wywodzących się z Politechniki Gdańskiej i Politechniki Wrocławskiej, ponieważ wnieśli oni również wielki wkład w rozwój energetyki Śląska i całego Południowego Okręgu Energetycznego.

Zdaję sobie sprawę, że tak swobodne i wielowątkowe potraktowanie tytułu wspomnień może wzbudzić zastrzeżenia, ale kierowała mną chęć maksymalnego wykorzystania uzyskanych materiałów i informacji, których część dotyczyła nie tylko Lwowiaków.

Politechnika Lwowska i Politechnika Śląska

Politechnika Lwowska istnieje już ponad 150 lat. Została ona założona w 1844r. jako Akademia Techniczna. Jediną wyższą uczelnią techniczną z polskim językiem wykładowym na terenie zaboru austriackiego była od 1870 r.

Nazwę Politechniki Lwowskiej przyjęła ta uczelnia po I wojnie światowej. W okresie niemieckiej okupacji Lwowa funkcjonowała ona jako wyższa zawodowa szkoła techniczna, a od 1944r. ma ona nazwę Instytutu Politechnicznego.

Przed 1939r. Politechnika Lwowska była podobnie jak Politechnika Warszawska największą i najbardziej zasłużoną uczelnią techniczną w Polsce.

Również w latach wojennych 1940-1945, mimo formalnych zmian organizacji i nazwy, była to nadal uczelnia o wysokim poziomie nauczania i o wielkim znaczeniu dla rozwoju polskiej gospodarki w pierwszych latach po wyzwoleniu.

Było to możliwe dlatego, że kadra wybitnych lwowskich profesorów nie przerwała swojej działalności i rozstała się z tą uczelnią dopiero w latach 1945-1946.

Znaczna część kadry naukowej Politechniki Lwowskiej osiedliła się po 1945r. na Śląsku i we Wrocławiu. Na ziemiach Górnego, Opolskiego i Dolnego Śląska osiedliła się wówczas ogromna większość mieszkańców Lwowa i kresów południowo-wschodnich.

Rys. 4 Politechnika Lwowska

Kadra lwowskich profesorów i ich młodych wychowanków z okresu okupacji osiedliła się głównie w Gliwicach i miała decydujący udział w powstaniu Politechniki Śląskiej. Koncepcja utworzenia takiej uczelni na Śląsku powstała już w latach dwudziestych, ale nie została zrealizowana ze względów ekonomicznych. Starania te wznowiono w latach trzydziestych i zostały one poparte realizacją niektórych budynków w Katowicach i pracami organizacyjnymi.

Wielkim zwolennikiem tej koncepcji był Prof. Jan Obrąpalski, ówczesny dyrektor Stowarzyszenia Dozoru Kotłów w Katowicach, a od 1946r. profesor Politechniki Śląskiej.

Organizatorem i pierwszym rektorem Politechniki Śląskiej był Prof. Władysław Kuczewski, dziekan Wydziału Przemysłowego powstałego w 1936r. Wyższego Studium Nauk Społeczno - Gospodarczych w Katowicach.

Profesor W. Kuczewski był ojcem mojego kolegi ze studiów Zygmunta Kuczewskiego, późniejszego profesora Politechniki Śląskiej, który zmarł z początkiem 1997r.

Powołanie 4 Wydziałów Politechniki Śląskiej, a w tym Wydziału Elektrycznego nastąpiło 24.05.1945r. Pierwsze zajęcia odbywały się w pomieszczeniach AGH w Krakowie, ale już w październiku 1945r. odbyła się pierwsza inauguracja roku akademickiego w Gliwicach.

Rys. 5 Herb Politechniki Śląskiej

Liczba studentów szybko wzrastała i w 1977r. wyniosła ona ogółem 17 tys. osób na wszystkich kierunkach studiów. W latach 80-tych liczba ta zmalała do ok. 7 tys. osób ale w 1995r. ponownie wzrosła do ok. 13 tys. osób, a w tym do ponad 10 tys. studentów na dziennych studiach na 10 wydziałach.

Nauczycieli akademickich było w 1995r.-1660, a w tym 100 profesorów tytularnych.

Jest to zatem jedna z największych uczelni technicznych w kraju, a liczba jej wychowanków zatrudnionych w przemyśle i energetyce na Śląsku jest ogromna.

Potwierdzeniem wielkiego udziału Politechniki Lwowskiej w powstaniu i szybkim rozwoju Politechniki Śląskiej jest to, że w latach 1945-1949 na 4 wydziałach tej uczelni podjęło pracę ok. 100 lwowskich nauczycieli akademickich, a w tym 40 profesorów i 60 adiunktów i asystentów.

Rys. 6 Wydział Elektryczny Politechniki Śląskiej

Noty biograficzne 16 osób z tej grupy są zamieszczone w załączniku nr 1.

W czasie studiów w latach 1946-1951 na Wydziale Elektrycznym moimi lwowskimi nauczycielami z tej grupy byli również następujący profesorowie i pracownicy naukowci: Wincenty Podlacha, Stanisław Szerszeń, Marian Janusz,

Bartłomiej Tokarski, Stanisław Bodaszewski, Stefan Błażyński, Kazimierz Szałajko, Jacek Ruczajewski, Julian Bory, Sławomir Wilk, Wiktor Legeżyński, Adam Zawadzki i inni.

Pozostali oni w mojej pamięci jako wymagający, ale znakomici nauczyciele okazujący nam wiele prawdziwie lwowskiej życzliwości i wyrozumiałości.

Powyższa lista nie obejmuje młodych Lwowiaków, którzy rozpoczynali studia we Lwowie, a nauczycielami akademickimi zostali w nieco późniejszych latach. Wielu z nich zostało wybitnymi profesorami o wielkich osiągnięciach naukowych i cieszącym się uznaniem i szacunkiem w kraju i zagranicą. Kontynuują oni wielkie tradycje swoich poprzedników i wychowawców z Politechniki Lwowskiej. Jednym z nich jest Prof. Stefan Węgrzyn, który studia rozpoczął w 1940r. we Lwowie. Jest on członkiem Prezydium PAN i otrzymał tytuł doktora honoris causa kilku uczelni krajowych i zagranicznych.

Znaczący udział w powstaniu i rozwoju Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej, mieli również nauczyciele akademicy i wychowankowie Politechniki Warszawskiej.

Byli to wspomniani już poprzednio Prof. Lucjan Nehrebecki i Prof. Jan Obrąpalski, a także profesorowie: Zygmunt Gogolewski, Zbigniew Jasicki, Mieczysław Pluciński, Edmund Piotrowski, Andrzej Kamiński, Tadeusz Stępniewski i inni. Byli oni związani nie tylko z Politechniką Śląską, ale również z energetyką i przemysłem elektrotechnicznym.

Ze szczególnym szacunkiem i wzruszeniem wspominam Prof. L. Nehrebeckiego. Był to nie tylko wybitny uczony i doświadczony energetyk, ale również świetny organizator i wychowawca wielu pokoleń energetyków. Na Śląsku osiedlił się już w 1927r. i pracował tu do 1985r. Byłem jego wychowankiem od 1947r. i przez 30 lat uczestniczyłem w pracach różnych zespołów kierowanych przez niego.

Wspomnienia Prof. L. Nehrebeckiego, spisane w latach 1982-1984 przez Małżonkę dr Zofię Nehrebecką, ukazały się

w 1997r. Miałem skromny udział w przygotowaniu tych wspomnień do publikacji. Zmarł w 1990r. i został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

Z podobnym szacunkiem i uznaniem wspominam Prof. Jana Obrąpalskiego, który już w 1909r. rozpoczął pracę na Śląsku i przebywał tu - z wyjątkiem okresu okupacji - aż do śmierci w 1958r.

Pod jego kierownictwem został opracowany w latach 1940-1944 Program Elektryfikacji Polski, który stał się podstawą dla późniejszych prac programowych i studialnych. Jednym z współautorów Programu był Prof. Andrzej Kamiński, długoletni profesor Politechniki Śląskiej, który zmarł w 1995r.

Ważnym przyczynkiem do historii Politechniki Śląskiej jest udział jej profesorów i wychowanków w powstaniu Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Opolu, która w 1996r. została przekształcona w Politechnikę Opolską.

Jednym z najstarszych organizatorów i wykładowców tej uczelni jest Prof. Antoni Plamitzer, wychowanek Politechniki Lwowskiej i nauczyciel akademicki Politechniki Śląskiej. Jest to wspaniały i dość rzadki przykład ciągłości tradycji oraz powiązań tych trzech uczelni.

Lwowska energetyka

Elektrownia lwowska należała do nielicznej grupy najstarszych i największych elektrowni ciepłych w przedwojennej Polsce.

Uruchomienie tej elektrowni zlokalizowanej na Persenkówce, obrzeżnej dzielnicy Lwowa, nastąpiło w 1908r. z początkową mocą ok. 8MW. Do tego czasu potrzeby energetyczne miasta były pokrywane z elektrowni „tramwajowej” usytuowanej w rejonie ulic Wuleckiej i Pełczyńskiej.

W 1925r. moc Elektrowni Lwów wzrosła do 19 MW, a w 1938r. do ok. 26 MW. W 1939r. został uruchomiony kolejny turbozespół o mocy 20 MW i łączna moc elektrowni wyniosła ok. 50 MW.

Dla porównania podaję, że w 1938r. największą w Polsce była Elektrownia Łaziska o mocy 86 MW i produkcji energii elektrycznej ok. 400 GWh.

Elektrownia Lwów wchodziła w skład Miejskich Zakładów Elektrycznych. W 1932 r. powstał Zakład Elektryczny Okręgu Lwowskiego (ZEOL).

W 1937r. Zakład ten obsługiwał ok. 6000 odbiorców miasta Lwowa i ok. 70 tys. odbiorców zasilanych z sieci o napięciach 30 kV, 6 kV i niskim na terenie 37 miejscowości okręgu lwowskiego. Budowniczym i pierwszym dyrektorem Elektrowni Lwów był inż. Marian Dziewoński. Jego następcą od 1925r. był inż. Stanisław Kozłowski, który zginął tragicznie w 1939r. przy rozruchu Elektrowni Lwów po zniszczeniach wojennych. Noty biograficzne obu zasłużonych energetyków są zawarte w załączniku nr 1.

Pracownikami Elektrowni Lwów i ZEOL przed 1939r., a głównie w latach 1940-1945 byli również inni Lwowiacy, których noty biograficzne są w załączniku nr 1. Należeli do nich: Bolesław Bartoszek, Adam Bratro, Mieczysław Kędziński, Bronisław Lis, Witold Około - Kułak, Stanisław Rosiński, Seweryn Seligman, Zbigniew Skopec, Franciszek Szymik, Henryk Wiśniewski, Zdzisław Wojtaszek i inni. Byli to wówczas w większości młodzi ludzie, którzy właśnie w tej elektrowni zdobywali swoje pierwsze doświadczenia zawodowe.

Wymienieni wyżej energetycy to zaledwie część dużej grupy inżynierów, techników i pracowników fizycznych ZEOL, którzy po 1939r. wyjechali przymusowo ze Lwowa i podjęli pracę na Śląsku i w innych rejonach kraju.

Rozwój Elektrowni Lwów po 1945r., jej aktualna moc i parametry techniczne nie są mi bliżej znane. Jest oczywistym, że

prawie trzykrotny wzrost liczby mieszkańców Lwowa oraz znaczna rozbudowa przemysłu spowodowały poważny wzrost mocy Elektrowni Lwów i całego systemu elektroenergetycznego w tym regionie.

Jednym z elementów tego systemu jest Elektrownia Dobrotwór zlokalizowana w odległości ok. 50 km na północ od Lwowa nad rzeką Bug. Pracownikiem tej elektrowni w latach 1955-1956 był inż. Jan Solka, którego nota biograficzna jest w załączniku nr 1.

Istnieją zapewne inne, bogatsze dane techniczne i informacje o energetyce lwowskiej i o Elektrowni Lwów z przeszłości i z lat obecnych. Dla szerszego grona energetyków i Lwowiaków dane te mogłyby być interesujące.

Śląska energetyka

System energetyczny woj. katowickiego, obejmującego Górny Śląsk i Zagłębie Dąbrowskie, należy do najstarszych i największych systemów w kraju.

Do 1988r. wchodził on w skład Południowego Okręgu Energetycznego wraz z systemami pozostałych 5 województw (opolskie, bielskie, częstochowskie, krakowskie i tarnowskie). Niektóre dane i nazwiska zawarte w wspomnieniach odnoszą się do tego całego obszaru, a zatem tytuł wspomnień nie powinien być traktowany dosłownie. Miał on na celu podkreślenie dominującej roli energetyki woj. katowickiego.

W granicach Polski sprzed 1939r. największym systemem energetycznym był system Polskiego Zagłębia Węglowego. Obszar ten obejmował województwo śląskie, Zagłębie Dąbrowskie i Zagłębie Krakowskie (rejon Sierszy i Jaworzna).

W 1938r. na tym obszarze istniało 67 elektrowni o łącznej mocy ok. 800 MW i produkcji rocznej 2150 GWh, co stanowiło 55% produkcji krajowej. W 1925r. udział ten był jeszcze większy i wyniósł prawie 75%.

Po zakończeniu wojny w 1945r. system Południowego Okręgu został stosunkowo szybko odbudowany, a jego udział w systemie krajowym nadal był znaczny i do 1960r. wynosił ok. 60%. W następnych latach udział ten - mimo rozbudowy systemu - zmniejszył się do 35% w 1980r. i do 30% w 1995r. Było to wynikiem uruchomienia elektrowni na węglu brunatnym (Elektrownia Turów, Elektrownia Konin, Elektrownia Pątnów, Elektrownia Adamów i Elektrownia Bełchatów I), a także blokowych elektrowni dużej mocy w centralnych i północnych rejonach kraju (Elektrownia Kozienice, Elektrownia Połaniec, Elektrownia Dolna Odra, Elektrownia Ostrołęka i in.).

W 1995r. łączna moc elektrowni zawodowych i przemysłowych Południowego Okręgu wyniosła 10765 MW.

Największy potencjał energetyki zawodowej jest zlokalizowany w woj. katowickim, a jego moc wynosi 6600 MW. Moc ta jest zainstalowana w 5 elektrowniach dużej mocy z blokami po 120 MW i 200 MW i w 11 elektrowniach i elektrociepłowniach małej i średniej mocy. Poza tym w woj. Katowickim istnieje 230 źródeł ciepła w energetyce przemysłowej i komunalnej. Łączna moc cieplna wszystkich ciepłowni i elektrociepłowni w 1985r. wynosiła 9000 MW_t, a w 1995r. wzrosła aż do 16.000 MW_t. Tak szybki i poważny rozwój jest bardzo korzystny dla regionu o najwyższym stopniu uprzemysłowienia i degradacji środowiska naturalnego, ponieważ poprawia ekonomikę wytwarzania energii cieplnej i elektrycznej, a przede wszystkim wpływa na znaczne ograniczenie emisji szkodliwych zanieczyszczeń pyłowych i gazowych.

Do najstarszych elektrowni Śląska należą Elektrownia Zabrze, uruchomiona w 1897r. oraz Elektrownia Chorzów, Elektrownia Łaziska, Elektrownia Będzin, Elektrownia Jaworzno I i Elektrownia Szombierki uruchomione w kilka lat później.

Elektrownia Jaworzno I i Elektrownia Szombierki są obecnie w fazie likwidacji.

Elektrownia Łaziska i Elektrownia Chorzów przed 1939r. miały moce po ok. 100 MW i były największymi elektrowniami w kraju.

Obecnie do największych elektrowni systemowych w kraju należą Elektrownia Rybnik o mocy 1600 MW i Elektrownia Jaworzno III o mocy 1200 MW. Najnowocześnieszą i największą w kraju elektrownią na węgiel kamienny będzie Elektrownia Opole. W latach 1993-1997 uruchomiono w niej 4 bloki po 360 MW, a budowa dwóch następnych bloków o jeszcze większej mocy jest przewidziana w najbliższych latach.

Również system sieci elektroenergetycznych w woj. katowickim należy do największych w kraju. Łączna długość sieci wszystkich napięć w woj. katowickim wynosiła w 1995r.

ok. 16 tys. km z czego sieci najwyższych napięć 400kV i 220kV miały długość 1300km.

Tak wielka i szybka rozbudowa energetyki w Południowym Okręgu, a przede wszystkim w woj. katowickim wymagała zaangażowania wielkiej liczby doświadczonych energetyków i stworzenia stosownych form organizacyjnych dla działalności eksploatacyjnej i inwestycyjnej.

Przed 1939r. na terenie Śląska i Zagłębia działały spółki akcyjne obejmujące elektrownie i sieci elektryczne niektórych miast (Śląskie Zakłady Elektryczne Ślązel w Katowicach, Elektro Łaziska, Elektrownie Górnośląskie Elgór w Gliwicach i in.) oraz spółki sieciowe w Będzinie, Nysie itp.

W 1945r. spółki te zostały przekształcone w Zjednoczenie Energetyczne Zagłębia Węglowego (ZEW), a w 1948r. w Zjednoczenie Energetyczne Okręgu Górnośląskiego (ZEOG) z siedzibą w Katowicach. Pierwszym dyrektorem tego Zjednoczenia został inż. Józef Michejda, który w latach 1933-1939 był kierownikiem Elektrowni Chorzów. Nazwa, organizacja i zasięg terytorialny ZEOG ulegały różnym zmianom.

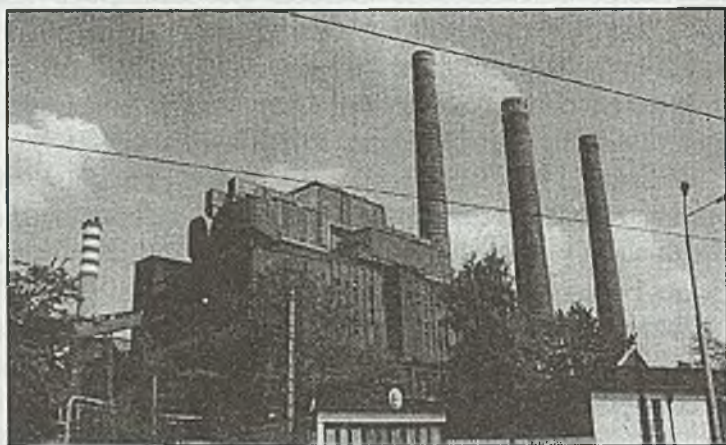
W latach 1976-1988 nosiło ono nazwę Południowy Okręg Energetyczny (PdOEn Katowice). Od 1990r. wszystkie zakłady wchodzące w skład PdOEn usamodzielniały się, a funkcje koordynacyjne na tym obszarze pełni Oddział Katowicki Polskich Sieci Elektrycznych S.A. Prezesem Oddziału był od 1992r. mgr inż. Tomasz Kołakowski, wychowanek Politechniki Śląskiej i wieloletni pracownik b. PdOEn. W ostatnim okresie istnienia PdOEn - Katowice w jego skład wchodziło 35 zakładów, a w tym 20 elektrowni i EC, 7 Zakładów Energetycznych i 8 Zakładów remontowo - wykonawczych i pomocniczych. Łączne zatrudnienie w tych zakładach wynosiło ponad 39 tys. osób, a w tym ok. 400 pracowników centrali PdOEn w Katowicach.

Bogata, 100-letnia historia śląskiej energetyki zasługuje oczywiście na znacznie szersze omówienie, ale nie pozwalają na to charakter i ograniczone ramy wspomnień. Uznałem jednak za

celowe podanie w załączniku nr 2 podstawowych informacji o kilku reprezentatywnych elektrowniach o interesującej historii i szczególnym znaczeniu dla śląskiej energetyki.

Pracę w śląskiej energetyce rozpocząłem w 1949r. w Elektrowni Zabrze jeszcze przed ukończeniem studiów.

Urządzenia wysokoprężne tej elektrowni zostały w 1945r. zdemontowane i wywiezione przez wojska radzieckie. W 1948r. rozpoczęto budowę w ich miejsce nowych urządzeń produkcji czeskiej, które uruchomiono w latach 1952-1953. W czasie dwuletniej pracy w Elektrowni Zabrze poznałem wielu doświadczonych energetyków, pracowników Elektrowni Zabrze i sąsiadującego z nią Rejonu Energetycznego Zabrze. Byli wśród nich również Lwowiacy, a m.in. Henryk Olejarsz, Edward Golarz, Tadeusz Śliwa, Władysław Żyłkowski i. in.

Rys. 7 Elektrownia Zabrze

Z początkiem 1952r. po uzyskaniu dyplomu rozpocząłem pracę w centrali ZEOG w Katowicach i w przedsiębiorstwie tym pracowałem aż do 1978r. czyli przez 26 lat. W latach 1952-1960 byłem pracownikiem Działu Studiów i Projektów kierowanego przez Doc. Władysława Walloniego, wychowanka Politechniki Lwowskiej, doświadczonego energetyka o głębokiej wiedzy

i wybitnej osobowości. Moim bezpośrednim przełożonym był mgr inż. Roman Sobek, również Lwowiak, inżynier o wielkim doświadczeniu i wiedzy.

Pracę w tym Dziale rozpoczął wraz ze mną mój najbliższy kolega i przyjaciel ze studiów mgr inż. Jan Szubra. Przepracował on w tym Dziale aż 28 lat. Zmarł przedwcześnie w 1988r.

Pracownikiem Działu Studiów w latach 1962-1968 był inny mój bliski przyjaciel i kolega mgr inż. Leszek Skrzypek. Jest on wychowankiem Wydziału Mechanicznego Politechniki Śląskiej. W latach 1952-1962 pracował on w Elektrowni Zabrze, a od 1962r. do 1989r. był pracownikiem PdOEn z tym, że w najtrudniejszym okresie 1981-1989 był Naczelnym Inżynierem tego wielkiego przedsiębiorstwa. Znajomość nasza i bliska przyjaźń trwa od 1946r. do chwili obecnej.

W latach 1960-1969 pracowałem w Pionie Eksploatacji, a od 1969r. do 1978r. w Pionie Inwestycji. Tak długi okres pracy w różnych Wydziałach PdOEn był dla mnie okazją do poznania i współpracy z bardzo licznym gronem doświadczonych i zasłużonych energetyków. Byli to pracownicy Centrali PdOEn i podległych zakładów, a także instytucji i zakładów współpracujących z PdOEn, a m.in. Energoprojektu, Energopomiaru Gliwice, Zjednoczenia Energetyki w Warszawie, przedsiębiorstw wykonawczych i wielu innych.

W zał. Nr 1 są zawarte noty biograficzne 14 Lwowiaków, którzy pracowali w tamtych latach w centrali PdOEn. Są wśród nich moi pierwsi przełożeni doc. W. Walloni i mgr inż. R. Sobek, o których wspominałem już poprzednio.

Pracownikami Centrali PdOEn byli również wychowankowie innych uczelni krajowych i zagranicznych, a w tym Politechniki Gdańskiej i Politechniki Wrocławskiej.

Z największym szacunkiem i uznaniem wspominam dyrektora d/s inwestycji mgr inż. Olgierda Chełmickiego. Studiował on przed 1939r. we Francji. Był nie tylko doświadczonym energetykiem o wszechstronnej wiedzy, ale

również doskonałym organizatorem i przełożonym o wysokiej kulturze i bogatej osobowości. Nie jest przypadkiem, że właśnie w tych latach, gdy on pracował w PdOEn zostały przygotowane i zrealizowane największe i najnowocześniejsze inwestycje energetyczne na terenie PdOEn. Można tu wymienić takie inwestycje jak: uruchomienie pierwszych w kraju bloków po 100,120 i 200 MW na węgiel kamienny, budowa elektrowni pompowo - szczytowej Porąbka - Żar o mocy 500 MW, budowa linii i stacji najwyższych napięć, instalowanie bloków ciepłowniczych dużej mocy i wiele innych.

Wychowankami Politechniki Gdańskiej z lat przedwojennych byli inżynierowie: Zbigniew Bogucki i Tadeusz Tomaszewicz, pracownicy Działu Studiów i Projektów, Zbigniew Mierzyński i Stanisław Woyna, pracownicy Działu Wykonawstwa Elektrowni, Jan Trojak kierownik Służby Zabezpieczeń i późniejszy profesor Politechniki Wrocławskiej oraz Lech Dziemiakowski, pracownik Działu Remontów.

Do grupy tej należał także mgr inż. Jan Chodziński, powojenny dyrektor El. Zabrze i zasłużony pracownik Państwowej Dyspozycji Mocy w Warszawie i Pradze.

Przedwojennym wychowankiem Politechniki Gdańskiej był także urodzony we Lwowie Prof. Edmund Romer, współorganizator i wykładowca Politechniki Śląskiej.

Powojennymi wychowankami Politechniki Gdańskiej są dr inż. Bronisław Ogulewicz, długoletni dyrektor Elektrowni Zabrze i Energopomiaru Gliwice oraz mgr inż. Jerzy Krasnowski, kierownik Działu Wytwarzania w PdOEn.

Szczególnie bliskim był dla mnie mgr inż. Tadeusz Tomaszewicz, mój bezpośredni przełożony w Dziale Studiów po śmierci mgr inż. Romana Sobka. Urodził się on w 1903r. w Gnieźnie, studia na Politechnice Gdańskiej ukończył w 1932r. i podjął pracę w Stowarzyszeniu Dozoru Kotłów w Katowicach, a następnie w energetyce górniczej na Śląsku.

W Centrali PdOEn pracował od 1945r. do czasu przejścia na emeryturę w 1968r. Zmarł w 1980r. i został pochowany na cmentarzu w Katowicach - Wełnowcu. Jego córka Krystyna Tomasziewicz była długoletnią pracownicą Energoprojektu Katowice. Przekazała mi wiele cennych informacji i materiałów dotyczących wychowanków Politechniki Gdańskiej i niektórych energetyków Lwowiaków z Energoprojektu.

Do wychowanków Politechniki Wrocławskiej należeli pracownicy Centrali PdOEn:

- mgr inż. Jerzy Bekker, kierownik Działu Przesyłu i późniejszy dyrektor w Państwowej Dyspozycji Mocy w Warszawie.
- dr inż. Mieczysław Toroń, kierownik ODM Katowice w latach 1959-1969 i późniejszy pracownik PDM w Warszawie i Pradze.
- dr inż. Maciej Kula, pracownik Działu Studiów i Projektów, a następnie dyrektor techniczny Energoprojektu Kraków.
- dr inż. Kazimierz Oziemblewski, pracownik ODM Katowice.

Wychowankiem Politechniki Wrocławskiej jest także mgr inż. Józef Pękała, długoletni dyrektor El. Blachownia i El. Jaworzno III, obecny Prezes El. Opole S.A.

Wśród Lwowiaków związanych z PdOEn Katowice i ze Śląskiem po 1946r. jest wielu zasłużonych energetyków, dla których nie udało mi się zebrać bliższych danych biograficznych. Wśród nich są również następujący wychowankowie Politechniki Lwowskiej:

- mgr inż. Edward Hebenstreit, pracownik MZE Lwów przed 1939r., długoletni kierownik Rejonu Energetycznego Gliwice, wykładowca Politechniki Śląskiej.
- mgr inż. Edmund Kamiński, zastępca kierownika El. Lwów przed 1939r., pierwszy kierownik ODM Katowice w latach 1946-1953.
- mgr inż. Adam Kowalski, główny energetyk Zakładów Azotowych w Chorzowie, a następnie dyrektor Zjednoczenia

Przemysłu Syntezy Chemicznej w Gliwicach i Wiceminister Ministerstwa Przemysłu Chemicznego w Warszawie.

- mgr inż. Teodor Krygiel, pracownik MZE Lwów przed 1939r., dyrektor El. Chorzów po 1945r. i późniejszy pracownik Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w Warszawie.
- mgr inż. Eugeniusz Matula, główny energetyk w Zjednoczeniu Hutnictwa Żelaza i Stali w Katowicach.
- mgr inż. Zbigniew Michałowski, pracownik El. Lwów w latach okupacji, dyrektor inwestycji w El. Skawina i w EC Kraków-Łęg, pracownik El. Turów w okresie jej budowy.
- mgr inż. Tadeusz Mittelstaedt, długoletni dyrektor techniczny Zakładu Energetycznego Kraków - Miasto.

Wyrażam przekonanie, że powyższa lista zostanie uzupełniona nazwiskami dalszych Lwowiaków i wzbogacona bliższymi danymi biograficznymi.

Pracę w Centrali PdOEn Katowice zakończyłem w 1978r. i zostałem pracownikiem Wojewódzkiego Biura Projektów w Zabrze. Biuro to wprawdzie nie należało do resortu energetyki, ale posiadało kilka pracowni ciepłowniczych i energetycznych i miało znaczący udział w projektowaniu sieci ciepłych, ciepłowni komunalnych i sieci gazowych na terenie woj. Katowickiego. Biuro liczące wówczas ok. 500 pracowników ściśle współpracowało z PdOEn Katowice i z elektrowniami zawodowymi zasilającymi w energię ciepłą obiekty budownictwa mieszkaniowego i usługowego. Główną inwestycją komunikacyjną projektowaną przez WBP Zabrze jest Drogowa Trasa Średnicowa (DTŚ). Jest ona obecnie realizowana z dużymi opóźnieniami i trudnościami.

Dyrektorem biura był wówczas mgr inż. Wacław Wachal, wychowanek Wydziału Inżynierii Sanitarnej Politechniki Śląskiej. Urodził się w 1933r. w Krośnie. Pracę w WBP Zabrze rozpoczął po ukończeniu studiów w 1957r. W latach 1968-1978 był kierownikiem Pracowni Zespołowej i równocześnie pełnił obowiązki dyrektora biura. Od 1978r. do 1990r. był naczelnym dyrektorem WBP Zabrze, a w latach 1990-1992 Prezesem

utworzonego przez siebie przedsiębiorstwa projektowo - realizacyjnego Ekspertprojekt Zabrze. Zmarł przedwcześnie w 1992r. i został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach. Był on nie tylko doświadczonym projektantem w dziedzinie ciepłownictwa, gospodarki energetycznej i ochrony środowiska, ale również świetnym organizatorem, aktywnym działaczem gospodarczym i uznanym konsultantem.

W latach 1983-1990 kierowałem w WBP Zabrze nowo utworzonym zespołem zajmującym się problematyką racjonalnego i bezpiecznego zagospodarowania i składowania odpadów paleniskowych z kotłów energetycznych i ciepłowniczych. W zespole tym zostały wykonane opracowania koncepcyjne i projektowe dla ok. 20 elektrowni i EC krajowych i zagranicznych, oparte na nowej technologii nazwanej umownie technologią emulgatu. Technologia ta opatentowana w latach 1982-1985 w kraju i zagranicą, została wdrożona m.in. w Elektrowni Opole, Ciepłowni Opole, Elektrowni Łagisza, KWK Jankowice, a także w Elektrowni Pečs na Węgrzech. Obecnie w końcowej fazie budowy jest instalacja emulgatu w KWK Mysłowice. Jednym z twórców technologii był - poza mną - wspomniany już mgr inż. Jan Szubra.

Konsultantem naukowym biura do spraw ciepłowniczych był Prof. Stanisław Majerski, a do spraw składowisk emulgatu Prof. Bolesław Broś. Noty biograficzne obu naukowców są w zał. nr 1.

Jednym z zastępców Dyr. Wachala w okresie 1979-1989 był inż. Marek Plebankiewicz. Urodził się w 1947r. w Katowicach, w latach 1968-1974 studiował na Wydziale Mechaniczno - Energetycznym Politechniki Śląskiej. Od 1995r. kieruje utworzonym przez siebie przedsiębiorstwem Energoekspert Katowice, zajmującym się projektowaniem i doradztwem w dziedzinie ciepłownictwa, ochrony środowiska, wykorzystania niekonwencjonalnych źródeł energii itp. Większość tych opracowań jest wykonywana przy współpracy firm i specjalistów zachodnich.

W 1989r. przeszedłem na emeryturę, ale nadal pracowałem w WBP Zabrze, do połowy 1990r. Od tego czasu do 1994r. ponownie zostałem pracownikiem Elektrowni Zabrze, w której rozpoczynałem swoją pracę zawodową w 1949r.

Dyrektorem Naczelnym tej EC był wówczas mgr inż. Kazimierz Górecki, wychowanek Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. Pracę w El. Zabrze rozpoczął w 1952r. Był on doświadczonym energetykiem, a także świetnym organizatorem o dużej znajomości problematyki ekonomicznej.

Współpracowałem z nim przez 4 lata zajmując się głównie restrukturyzacją i przyszłą rozbudową EC Zabrze, a także problematyką ciepłowniczą i ekologiczną.

Ze względu na gwałtowne pogorszenie stanu zdrowia w 1994r. zakończyłem 45-letnią pracę w śląskiej energetyce, ale więźów z nią nie zerwałem.

Koledzy i przyjaciele

Lata dzieciństwa i młodości spędzone we Lwowie oraz kolegów i przyjaciół z tamtych lat, a także z pierwszych lat pobytu na Śląsku wspominam ze wzruszeniem podobnie jak wszyscy Lwowiacy zmuszeni do opuszczenia tego uroczego miasta.

Urodziłem się 23.05.1924r. we Lwowie i mieszkałem tam nieprzerwanie do połowy 1946r. Wszystkie te lata spędziłem w rejonie między ul. Gródecką i ul. Janowską. Tam był mój dom rodzinny, moja szkoła powszechna im. Ks. Kordeckiego i moje XII Gimnazjum im. S. Szczepanowskiego, przy ul. Szumlańskich i Szeptyckich. Tam miałem również kolegów szkolnych i gimnazjalnych i bliskich sąsiadów. Niektórzy z nich znaleźli się - podobnie jak ja - na Śląsku i podjęli dalszą naukę i pracę w energetyce i w ciężkim przemyśle. Ich noty biograficzne są w zał. nr 1, a byli nimi m.in. Bronisław Biernat, Zygmunt Chełmiński, Leopold Wacherlohn, Stanisław Guzikiewicz, Jerzy Mozer, Franciszek Orzechowski i Stanisław Wysocki.

Do szkoły powszechnej im. Ks. Kordeckiego uczęszczałem w latach 1930-1936. Do tej samej szkoły uczęszczali również moi dwaj starsi bracia Jan i Stanisław oraz dwie siostry. Bracia - podobnie jak ja - byli uczniami XII Gimnazjum. Sądzę, że nie jest to częsty przypadek, aby trzech bracia uczęszczali do tej samej szkoły powszechnej i do tego samego gimnazjum. Jest również nie zbyt częstym przypadkiem, aby kolega z tej samej klasy w szkole powszechnej i w gimnazjum był również moim kolegą na studiach na Politechnice Śląskiej. Kolegą tym jest doc. dr inż. Władysław Łukaszek. Od ukończenia studiów w 1952r. do czasu przejścia na emeryturę w 1994r. był pracownikiem naukowym na Wydziale Mechaniczno - Energetycznym Politechniki Śląskiej m.in. w Instytucie Energetyki Jądrowej. Moimi nieco starszymi kolegami w szkole powszechnej byli: Prof. Jan Szargut i Prof. Czesław Graczyk.

Oddzielnie chciałbym przypomnieć kolegę ze szkoły powszechnej i mego bliskiego sąsiada Adama Łaniewskiego. Urodził się on 7.10.1923r. we Lwowie, był uczniem IX Gimnazjum przy ul. Chocimskiej, a w latach 1941-1945 był studentem Politechniki Lwowskiej. W 1945r. został aresztowany i wywieziony jako więzień polityczny do rejonu Magadanu na Syberii i zmarł tam po ok. 10 latach przymusowej pracy w nieludzkich warunkach syberyjskich. Dowiedziałem się o tym od jego Matki, gdy odwiedziłem ją w 1960r. w czasie mego pobytu we Lwowie. Pamiętam go jako przemiłego kolegę i bardzo zdolnego i pilnego ucznia i studenta.

Do XII Gimnazjum uczęszczałem w latach 1936-1940. W 1941r. naukę przerwałem i pracowałem w budownictwie drogowym w okolicach Lwowa. W czasie okupacji niemieckiej odbyłem przymusową służbę budowlaną. Szkołę średnią ukończyłem dopiero w latach 1945-46. Moimi kolegami z ławy gimnazjalnej - poza wspomnianym już Władysławem Łukaszkiem - byli m.in.:

- Józef Antosz, wychowanek Politechniki Wrocławskiej, dyrektor naczelny dwóch dużych zakładów przemysłowych w Gliwicach i prezydent tego miasta w latach 1970-1980;
 - Jan Bielawski, przebywający od 1941r. na Węgrzech, gdzie ukończył studia medyczne i pracuje jako lekarz w Budapeszcie;
 - Mieczysław Papierniak, wychowanek Politechniki Wrocławskiej i docent na Wydziale Elektrycznym tej uczelni. Zmarł tragicznie w 1992r.;
 - Jerzy Niewiadomski, wychowanek Politechniki Śląskiej, profesor na Wydziale Budownictwa tej uczelni;
 - Jerzy Mozer, którego nota biograficzna jest w zał. nr 1;
- Wśród moich starszych i młodszych kolegów gimnazjalnych byli również:
- Ryszard Barycz, znany aktor teatralny i filmowy;
 - Stefan Dereń, konstruktor i główny specjalista w Zakładach Zamech w Elblągu;

- Stanisław Joszt, syn rektora Politechniki Lwowskiej Prof. Adolfa Joszta;
- Wilhelm Hollender, producent filmowy, pracownik polskiej kinematografii;
- Kazimierz Longchamps zamordowany w 1941r. przez Niemców wraz z ojcem i dwoma braćmi;
- Tadeusz Radomański, profesor Akademii Medycznej w Lublinie, działacz sportowy i wiceprezes Towarzystwa Miłośników Lwowa w Lublinie;

Pozostali również w mojej pamięci niektórzy nauczyciele XII Gimnazjum, a szczególnie:

- Jan Hollender, dyrektor Gimnazjum, świetny wychowawca i nauczyciel matematyki;
- Stefan Kawyn, polonista, profesor Uniwersytetu Marii Curie - Skłodowskiej w Lublinie;
- Wacław Schayer, świetny nauczyciel fizyki i matematyki, wiceminister oświaty w latach 50-tych;

W krótkim okresie nauki w szkole średniej w latach 1945-1946 poznałem m.in. rodzeństwo Prof. Czesława Graczyka, siostrę Stefanię i brata Zygmunta oraz Janinę Szpetman.

Władysław Szpetman, ojciec Janiny, był wybitnym architektem lwowskim, który w okresie I wojny światowej kierował między innymi odbudową i remontem Głównego Dworca we Lwowie. Zbigniew Szpetman, brat Janiny, był również architektem, wychowankiem Politechniki Lwowskiej i Politechniki Krakowskiej. Zmarł bardzo młodo w 50-tych latach w Krakowie.

W książce Jerzego Janickiego pt.: „Alfabet lwowski” tom 1-3 znalazły się nazwiska kilku Lwowiaków, o których piszę w tych wspomnieniach. Są to: Józef Antosz, Bolesław Bartoszek, Ryszard Barycz i Jan Longchamps. Jest tam również nazwisko Ryszarda Orzechowskiego, który jest bratem Franciszka, mojego kolegi z XII Gimnazjum i z pracy w PdOEn Katowice i w Elektrowni Zabrze, a także nazwisko Adama Zagajewskiego, poety, syna Prof. Tadeusza Zagajewskiego.

Moimi rówieśnikami na studiach na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej byli - poza wspomnianym już Władysławem Łukaszkim - trzej rodowici Lwowianie, a mianowicie Leszek Siarzewski, Stefan Sokolnicki i Ryszard Tomasz. Ich noty biograficzne są w zał. nr 1. Nie wykluczam, że studiowali wówczas ze mną również inni Lwowianie, ale brak mi o tym informacji.

Z grona moich rówieśników ze studiów wywodziła się dość liczna grupa wybitnych naukowców, a wśród nich późniejsi profesorowie Politechniki Śląskiej: Antoni Bogucki, zmarły w 1991r., Zygmunt Kuczewski, zmarły w 1997r. i Władysław Paszek.

Poza tym wielu moich kolegów ze studiów objęło kierownicze stanowiska w zakładach i instytucjach energetycznych i naukowych na Śląsku i w kraju. Byli wśród nich Bolesław Gliksman, Andrzej Grabowski, Daniel Kopeć, Zbigniew Braszka, Stefan Sokolnicki, Zygmunt Rozewicz i inni.

Jednym z najbliższych mi kolegów ze studiów był Wiesław Rychlicki. Z nim i wspomnianym już Janem Szubrą wykonaliśmy w 1951r. w Elektrowni Kraków - Dajwór wspólną pracę dyplomową pod kierunkiem Prof. L. Nehrebeckiego. Również ze mną i kolegą Szubrą rozpoczął on w marcu 1952r. pracę w ZEOPd - Katowice w Służbie Przekaznikowej. Pracował w tej Służbie nieprzerwanie aż do przedwczesnej śmierci w 1990r. Został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

Z wielkim smutkiem stwierdzam, że właśnie na tym cmentarzu znajduje miejsce wiecznego spoczynku coraz więcej moich kolegów i przyjaciół z okresu studiów i pracy w śląskiej energetyce.

Rodziny Lwowiaków - energetyków

W trakcie kompletowania danych biograficznych okazało się, że w niektórych rodzinach Lwowiaków energetyków występują interesujące tradycje i powiązania.

Największą, bo aż trzypokoleniową tradycją energetyczną może poszczycić się rodzina mojego kolegi gimnazjalnego Jerzego Mozera. Jego ojciec Wilhelm Mozer był wybitnym profesorem Politechniki Lwowskiej i wychowawcą wielu pokoleń energetyków. Synowie Jerzego Mozera, Jan i Zygmunt, urodzili się we Lwowie, a studia energetyczne ukończyli na Politechnice Warszawskiej. Obecnie Jan jest pracownikiem Elektrowni Kozienice o dużym już stażu i doświadczeniu, a Zygmunt pracownikiem PSE.

Podobnie trzypokoleniowa tradycja energetyczna występuje w rodzinie Mariana Richtera. Ojciec jego Adam Richter był wieloletnim i zasłużonym energetykiem w przemyśle naftowym, a syn Marek Richter ukończył studia energetyczne na Politechnice Warszawskiej i jest związany obecnie z produkcją i instalowaniem kotłów ciepłowniczych.

Ojciec Stefana Sokolnickiego Prof. Gabriel Sokolnicki był jednym z najwybitniejszych polskich elektryków i zasłużonym wychowawcą wielu pokoleń energetyków.

Ojcem Prof. Antoniego Plamitzera był równie wybitny i zasłużony profesor Politechniki Lwowskiej Antoni Karol Plamitzer, zmarły w 1954r. w Krakowie.

Na uwagę zasługuje rodzina Tadeusza Dacko, którego brat Edward i bratowa Genowefa byli długoletnimi pracownikami przemysłu chemicznego związanymi także z problematyką energetyczną tego przemysłu.

Synem Eugeniusza Kołakowskiego jest wspomniany już Tomasz Kołakowski, pracownik b. PdOEn w Katowicach, a synem Henryka Wiśniewskiego jest obecny pracownik Energoprojektu Gliwice - Wojciech Wiśniewski.

Synem Tadeusza Brücka był zmarły już pracownik Służby Chemicznej PdOEn Katowice Michał Brück.

Podobnie interesujące i dość częste są powiązania członków rodzin energetyków z miastem Lwowem i Śląskiem, a szczególnie z Politechniką Śląską i śląskim przemysłem.

Przykładem takich powiązań jest rodzina Prof. Czesława Graczyka. Żona profesora Maria z domu Chamska urodzona w 1935 r. we Lwowie ukończyła w latach 1951-1957 studia na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Śląskiej. Do 1990 r. pracowała w gliwickich biurach projektowych Prosynchem, Miastoprojekt i Biprohut. Córka Agnieszka urodzona w 1960 r. ukończyła studia w Śląskiej Akademii Medycznej i pracuje jako lekarz.

Siostra profesora Stefania Żmudzińska urodzona w 1929 r. we Lwowie ukończyła w latach 1947-1952 studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej i była długoletnim pracownikiem naukowym w Instytucie Chemii Nieorganicznej w Gliwicach.

Mąż Stefanii Wiesław Żmudziński urodził się w 1929 r. we Lwowie. W latach 1949-1954 ukończył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej i do 1994 r. był pracownikiem Biprohutu Gliwice. Córka Magdalena Żmudzińska-Nowak urodzona w 1960 r. ukończyła studia na Wydziale Architektury Politechniki Śląskiej, uzyskała tytuł doktora i jest obecnie pracownikiem naukowym tego Wydziału.

Brat profesora Zygmunt Graczyk urodził się w 1928 r. we Lwowie. Po ukończeniu studiów na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej pracował w Biurze Projektów Górniczych w Gliwicach, a następnie w Biurze Dozoru Technicznego. Zmarł przedwcześnie w 1986 r. i został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

Na oddzielną wzmiankę zasługuje tragiczny los rodziny Jana Longchamps. Jego ojciec Roman Longchamps de Berier, profesor prawa na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie wraz z synami Bronisławem (25 lat), Zygmuntem (23 lata)

i Kazimierzem (18 lat) zostali rozstrzelani przez Niemców na Wzgórzach Wuleckich we Lwowie w dn. 4.07.1941r. w grupie 45 wybitnych naukowców lwowskich i ich rodzin. Starsi synowie Bronisław i Zygmunt byli inżynierami po studiach na Politechnice Lwowskiej, a młodszy Kazimierz uczęszczał do XII Gimnazjum i był moim szkolnym kolegą w latach 1940-1941.

Tradycje energetyczne w mojej rodzinie są bardzo skromne. Mój starszy brat Stanisław w 1940r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, ale musiał je przerwać. Od 1946r. do 1977r. pracował jako technik w górnictwie węglowym w Zabrze. Zmarł w 1988r. Córka Małgorzata Rybczyk po ukończeniu Akademii Ekonomicznej w Katowicach w 1979r. pracowała przez kilka lat w Zakładzie Energetycznym w Gliwicach, a następnie w Termoizolacji w Zabrze. Młodsza córka Anna Biernacka ukończyła w 1981r. studia na Wydziale Budownictwa Politechniki Śląskiej i pracowała w Zespole EC w budowie w Łaziskach m.in. przy budowie II etapu Ciepłowni Gliwice. Obie córki ze względów rodzinnych musiały przerwać pracę zawodową. Brat mojej żony Jerzy Małkiewicz ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Pracował m.in. w Zakładach Aparatury Elektrycznej A1 w Międzyzlesiu, a następnie w Zakładzie Energetycznym-Gliwice i w ZBSE Elbud Katowice. Zmarł w 1992r. w Gliwicach i tam został pochowany na Cmentarzu Centralnym.

Zakończenie

Wspomnienia i załączone do nich materiały biograficzne zawierają tak znaczną i różnorodną ilość informacji, dat i liczb, że na pewno nie są łatwe w odbiorze przez szersze grono Czytelników.

Uznałem zatem za zbędne podawanie w zakończeniu dalszych ocen, liczb i podsumowań, i ograniczyłem się do przedstawienia tylko kilku stwierdzeń i osobistych refleksji.

Ze 190 osób wymienionych we wspomnieniach to:

- ok. 140 osób, które znałem osobiście i miałem z nimi różne kontakty, często bardzo bliskie i długoletnie;
- ok. 100 osób to urodzeni Lwowiacy, zamieszkali we Lwowie co najmniej kilka lat;
- ok. 120 osób odeszło już niestety na zawsze, a liczba ta, nieubłaganie i szybko wzrasta.

Jeszcze raz chciałbym serdecznie podziękować wszystkim, którzy przekazali mi cenne materiały i informacje oraz tym którzy zechcą przeczytać wspomnienia i podzielić się swoimi krytycznymi uwagami i przesłać mi uzupełniające materiały i sprostowania.

Ponownie chciałbym również przeprosić wszystkich Lwowiaków, których pominąłem we wspomnieniach ze względów ode mnie niezależnych.

Byłoby dla mnie wielką satysfakcją, gdyby te wspomnienia stały się zachętą do spisania podobnych wspomnień o innych lwowskich i kresowych powiązaniach ze Śląskiem. Jestem przekonany, że wielu wychowanków innych Wydziałów Politechniki Śląskiej, a także wychowanków Politechniki Wrocławskiej i Opolskiej ma lwowskie i kresowe rodowody i w pełni zasłużyli na przypomnienie.

Byłoby również niezwykle interesujące przypomnienie powiązań niektórych Wydziałów Uniwersytetu Jana Kazimierza

we Lwowie z odpowiednimi uczelniami śląskimi ze szczególnym uwzględnieniem losów i zasług Wychowanków tej uczelni.

Sądzę, że tego rodzaju opracowania wspomnieniowe mogłyby stać się ważnym i interesującym przyczynkiem do poznania bogatej historii Lwowa i Kresów Wschodnich oraz ich związków ze Śląskiem.

Noty biograficzne - Zał. nr 1

Bartoszek Bolesław - mgr inż. elektryk

Urodził się 9.04.1919r. we Lwowie. Po ukończeniu w 1935 roku Państwowej Szkoły Technicznej, pracował zawodowo. W 1940r. rozpoczął studia na Wydziale Elektromechanicznym Politechniki Lwowskiej podejmując równocześnie pracę w El. Lwów jako dyżurny inżynier ruchu. Pracował tam aż do czasu wyjazdu ze Lwowa we wrześniu 1945r. i rozpoczęcia pracy w elektrowniach śląskich.

W latach 1945-1951 był kierownikiem eksploatacji w Elektrowni Chorzów, a w okresie od 1951r. do 1955r. pełnił funkcję głównego inżyniera kolejno w Elektrowni Miechowice, Elektrowni Łaziska i Elektrowni Jaworzno II. W 1955r. rozpoczął pracę w b. ZEOPd - Katowice jako naczelnny inżynier, a następnie jako naczelnny dyrektor.

W 1955r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka na Politechnice Śląskiej, a w 1957r. dyplom magistra inżyniera energetyka na Politechnice Krakowskiej. W 1963r. został powołany na naczelnego dyrektora b. Zjednoczenia Energetyki i równocześnie na generalnego dyrektora w b. Ministerstwie Górnictwa i Energetyki w Warszawie.

Tak częste zmiany i zajmowanie coraz wyższych stanowisk w energetyce były wynikiem docenienia jego zdolności organizacyjnych i zasług w doskonaleniu poziomu eksploatacji w elektrowniach i w uruchamianiu nowych mocy.

Od 1971r. do 1979r. pełnił funkcję Podsekretarza Stanu w b. MGİE. Po przejściu na emeryturę w 1979r. nadal pracował jako doradca d/s energetycznych w Komisji Planowania, a następnie w byłej Wspólnocie Energetyki i Węgla Brunatnego. W latach 1988-1992 pełnił funkcję doradcy Prezesa PSE -S.A.

w Warszawie.

Jest autorem i współtwórcą licznych publikacji oraz rozwiązań dotyczących usprawnienia eksploatacji, poprawy niezawodności pracy systemów elektroenergetycznych i ich komputeryzacji.

Za wybitne zasługi otrzymał szereg wysokich odznaczeń, a w tym Order Sztandaru Pracy II kl.

Zawsze służył swoim wieloletnim doświadczeniem i wiedzą liczным pokoleniom młodych energetyków polskich i nadal uczestniczy aktywnie w działalności społecznej.

Bereźnicki Olgierd - mgr inż. mechanik

Urodził się 8.08.1919r. w Moskwie. Do Lwowa przyjechał z rodziną w 1923r. i tam ukończył I Gimnazjum. Studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej rozpoczął w 1938r., a ukończył je w 1944r.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Krakowa, a następnie do Gliwic. W latach 1948 ÷ 1963r. był asystentem na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej, a równocześnie pracował od 1948r. do 1964r. jako kierownik Działu Energetycznego Biprohutu - Gliwice. W latach 1964 ÷ 1977r. pełnił funkcję głównego automatyka w byłym Zjednoczeniu Hutnictwa i Stali w Katowicach.

W 1977r. podjął ponownie pracę w Biprohucie - Gliwice i pracował tam jako główny specjalista ds. automatyki i energetyki, aż do czasu przejścia na emeryturę w 1988r.

Był wybitnym znawcą energetyki i automatyki w przemyśle hutniczym i w sposób niezwykle umiejętny potrafił pogodzić przez wiele lat działalność naukowo - dydaktyczną z pracą zawodową. Otrzymał wysokie odznaczenia i nadal uczestniczy w działalności naukowo - technicznej i społecznej.

Biernat Bronisław - technik - energetyk

Urodził się 6.04.1929r. we Lwowie. W latach 1944 ÷ 45 został wywieziony na przymusowe prace w Niemczech. Przyjechał do Zabrze w 1945r. i tu ukończył w 1949r. Średnią Szkołę Energetyczną przy Elektrowni Zabrze.

W latach 1949 ÷ 56 pracował w Elektrowni Zabrze jako technik, a następnie kierownik Wydziału Nawęglania. W latach 1956 ÷ 60 został oddelegowany do Elektrowni Blachownia i pracował tam również jako kierownik Wydziału Nawęglania. W 1960r. powrócił do Elektrowni Zabrze i pracował ponownie jako kierownik Wydziału Nawęglania aż do 1986r. tzn. do czasu przejścia na rentę inwalidzką. Od 1994r. jest na emeryturze i nadal udziela się społecznie w restrukturyzacji El. Zabrze. Do 1939r. był moim bardzo bliskim sąsiadem we Lwowie.

Bohosiewicz Władysław - mgr inż. elektryk

Urodził się 9.08.1905r. w Czortkowie w woj. tarnopolskim. Do szkoły powszechnej i gimnazjum uczęszczał w Stanisławowie. Maturę zdał w 1925r. we Lwowie i rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej. Dyplom otrzymał w 1935r. i do 1936r. był asystentem w Katedrze Pomiarów Elektrycznych.

W latach 1936 ÷ 39 pracował w Śląskich Zakładach Elektrycznych w Katowicach. Lata okupacji spędził w Krakowie i Lwowie.

Od 1945r. do 1960r. zajmował kierownicze stanowiska w Ślázelu Katowice, a następnie w byłym PdOEn Katowice. W latach 1950 ÷ 1960 był dyrektorem Zakładu Zbytu Energii w Katowicach, w latach 1960 ÷ 70 dyrektorem OIGPE Katowice.

Od 1936r. jest członkiem Oddziału Zagłębia Węglowego SEP w Katowicach i piastował kierownicze funkcje w komisjach i innych instancjach SEP.

Jest zasłużonym seniorem SEP i organizatorem wielu jednostek technicznych i ekonomicznych byłego PdOEn oraz OIGPE - Katowice.

Bratro Adam - mgr inż. mechanik

Urodził się 14.06.1913r. we Lwowie i mieszkał tam do 1945r.

W latach 1932 ÷ 39 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. W Elektrowni Lwów pracował od stycznia 1940r. do kwietnia 1945r. jako Kierownik Maszynowni. Ze Lwowa wyjechał w 1945r. i do 1949r. pracował w Elektrowni Stalowa Wola na kierowniczym stanowisku. W latach 1949 ÷ 75 był pracownikiem Energoprojektu Gliwice jako Kierownik Pracowni Ciepłej i Główny Specjalista. W okresie 1955 ÷ 60 pełnił dodatkowo funkcję starszego asystenta w Katedrze Elektrowni na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej.

Na emeryturę przeszedł w 1975r.. Otrzymał wiele odznaczeń państwowych i resortowych.

Stryjechny brat ojca Emil Bratro był profesorem Politechniki Lwowskiej na Wydziale Inżynierii Lądowej i Wodnej.

Broś Bolesław - profesor dr inż.

Urodził się 16.11.1921r. w Borysławiu. We Lwowie przebywał od 1928r. do 1944r.

W latach 1940 ÷ 44 studiował na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej. Ukończył studia w 1948r. w AGH Kraków. Od 1945 do 1956r. pracował we Wrocławiu w biurach projektowych i przedsiębiorstwach budowlanych. W 1956r. związał się z Akademią Rolniczą we Wrocławiu i był jej

pracownikiem naukowym do czasu przejścia na emeryturę w 1992r. Tytuł profesora uzyskał w 1976r.

Jest autorem 75 publikacji i 260 opracowań specjalistycznych głównie z dziedziny geomechaniki gruntów i geotechniki. Wiele opracowań i ekspertyz wykonał dla budowli energetycznych m.in. w El. Łaziska, El. Blachownia, El. Jaworzno III, El. Opole, El. Czechnica, El. Skawina, El. Victoria i in. Był promotorem 9 doktorantów i recenzentem w ok. 30 przewodach doktorskich.

Brück Tadeusz - mgr inż. elektryk (1909 - 1982)

Urodził się w dn. 13.12.1909r. we Lwowie i tam ukończył gimnazjum. W latach 1929 ÷ 36 studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej.

W latach 1936 ÷ 37r. był asystentem w Katedrze Pomiarów Elektrotechnicznych Politechniki Lwowskiej, współpracując m.in. z tak wybitnymi profesorami jak: Włodzimierz Krukowski, Stanisław Fryze, Kazimierz Idaszewski, Gabriel Sokolnicki i inni, a także z późniejszym swoim przyjacielem Doc. Władysławem Wallonim. W 1937r. podjął pracę w Katowicach w Polskich Zakładach Siemens. W firmie tej pracował również w okresie okupacji w Warszawie i Krakowie, a po zakończeniu wojny ponownie w Katowicach aż do 1947r. Od 1947r. do przejścia na emeryturę w 1975r. był kierownikiem Działu Oceny Dokumentacji w b. PdOEn Katowice.

Był aktywnym działaczem Oddziału Zagłębia Węglowego SEP w Katowicach i długoletnim członkiem Redakcji miesięcznika „Energetyka”. Za działalność zawodową i społeczną otrzymał wiele odznaczeń. Był świetnym organizatorem i wychowawcą młodych energetyków. Po przejściu na emeryturę w 1975r. nadal udzielał się zawodowo i społecznie. Zmarł 24.09.1982r. i spoczywa na cmentarzu w Katowicach przy ul. H. Sienkiewicza.

Chelmiński Zygmunt - mgr inż. energetyk (1922÷1997)

Urodził się 28.01.1922r. we Lwowie. Był uczniem szkoły im. Ks. Kordeckiego i IX Gimnazjum przy ul. Chocimskiej.

W latach 1940 ÷ 46 był aktywnym działaczem konspiracyjnym. Studia rozpoczęte w 1946r. przerwał w 1949r. z powodu represji politycznych i uwięzienia do 1956r. Ukończył studia na Wydziale Mechaniczno - Energetycznym Politechniki Śląskiej w 1960r. Od 1956r. do 1989r. pracował jako generalny projektant w Energoprojekcie Katowice.

Uczestniczył w projektowaniu wielu nowoczesnych elektrowni dużych mocy z blokami 120 i 200 MW na terenie ZEOPd.

Na emeryturę przeszedł w 1989r. Zmarł 19.06.1997r. i został pochowany na cmentarzu w Katowicach - Panewnikach.

Ciechanowski Zygmunt - profesor dr inż. (1873-1966)

Urodził się 23.04.1873r. w Bochni. Po ukończeniu w 1893r. gimnazjum w Krakowie i po odbyciu służby wojskowej studiował na Politechnice w Berlinie - Charlottenburgu, uzyskując w 1902r. dyplom inżyniera budowy maszyn.

W latach 1900 ÷ 1907 pracował jako konstruktor w firmie Zieleniewski w Krakowie i jako wykładowca w Instytucie Technicznym w Krakowie. Od 1907r. do 1911r. był docentem w Katedrze Pomp i Silników Wodnych Politechniki Lwowskiej, a od 1913r. profesorem i kierownikiem tej Katedry. Pełnił również funkcje dziekana Wydziału Mechanicznego i prorektora. Z Politechniką Lwowską był związany do 1944r., a od 1945r. był współorganizatorem Politechniki Śląskiej.

Współpracował również z AGH Kraków i Politechniką Wrocławską. W 1957r. otrzymał tytuł doktora honoris causa Politechniki Gdańskiej. Na emeryturę przeszedł w 1960r. utrzymując nadal kontakt z wychowankami.

Był wybitnym specjalistą w dziedzinie konstruowania i badań maszyn i urządzeń hydraulicznych i wychowawcą wielu pokoleń zasłużonych naukowców i inżynierów kontynuujących jego dzieło. Wieloletnim współpracownikiem i następcą Prof. Ciechanowskiego jest Prof. Maciej Zarzycki.

Zmarł 8.07.1966r. i został pochowany na cmentarzu w Rabce.

Chlipalski Tadeusz - profesor mgr inż. (1904÷1997)

Urodził się 1.02.1904r. w Delatynie w woj. stanisławowskim.

W latach 1911 ÷ 22 był uczniem szkoły powszechnej i gimnazjum we Lwowie. Studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej odbył w latach 1922 ÷ 28. Do 1931r. współpracował z Prof. Zielskim we Lwowie. W latach 1931 ÷ 39 pracował w przemyśle lotniczym w Bielsku, a następnie we Francji. Do kraju wrócił w 1947r. i pracował w Krakowie. Od 1953r. podjął pracę dydaktyczną na Wydziale Inżynierii Sanitarnej Politechniki Śląskiej, pełniąc równocześnie inne funkcje w organizacjach naukowych i branżowych związanych z ogrzewnictwem. Po przejściu na emeryturę w 1974r. kontynuował pracę dydaktyczną na Politechnice Krakowskiej. Był autorem licznych publikacji naukowych i 2 podręczników ogrzewnictwa. Wychował wielu wybitnych specjalistów z dziedziny ogrzewnictwa, wentylacji i ciepłownictwa. Był uczestnikiem wojny w 1920r. i 1939r. i został odznaczony m.in. „Krzyżem za Wojnę 1918-1920”.

Zmarł 10.02.1997r. w Krakowie i został pochowany na cmentarzu w Wieliczce.

Dacko Edward - mgr inż. mechanik

Urodził się 9.09.1913r. we Lwowie. Studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej ukończył w czerwcu 1941r. W okresie do 1945r. pracował zawodowo jako inżynier ds. ciepłych i remontowych na terenie Lwowa i w rejonie lwowsko - tarnopolskim. Ze Lwowa wyjechał w 1945r.

W latach 1945 ÷ 1961 pracował na kierowniczych stanowiskach energetycznych w Zakładach Azotowych w Chorzowie, a następnie w Zakładach Chemicznych w Oświęcimiu i w Bydgoszczy.

Od 1962r. do 1965r. był dyrektorem w Biurze Projektów Urządzeń Chemicznych w Krakowie, a od 1965r. do przejścia na emeryturę w 1978r. pełnił funkcję dyrektora d/s inwestycji w byłym Zjednoczeniu Przemysłu Azotowego w Krakowie. Za długoletnią pracę i zasługi dla przemysłu chemicznego otrzymał szereg wysokich odznaczeń i wyróżnień.

Dacko Genowefa - mgr inż. mechanik

Urodziła się 14.03.1916r. w Sporyszu k. Żywca.

Dyplom inżyniera mechanika otrzymała w 1941r. po ukończeniu studiów na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej.

W latach od 1948r. do 1963r. pracowała w służbach ciepło - energetycznych Huty Kościuszko w Chorzowie, Zakładów Chemicznych w Oświęcimiu i Zakładów Chemicznych w Bydgoszczy. Od 1962r. do 1965r. pełniła funkcję głównego energetyka w Zakładach Włókien Sztucznych „Elana” w Toruniu.

Od 1965r. do przejścia na emeryturę w 1976r. pracowała jako naczelnik Wydziału Inwestycji w Zjednoczeniu Rafinerii Nafty w Krakowie.

Za długoletnią pracę otrzymała szereg odznaczeń i wyróżnień. Genowefa Dacko z d. Mermon jest żoną Edwarda

Dacko, który był również wieloletnim pracownikiem przemysłu chemicznego.

Dacko Tadeusz - inż. mechanik

Urodził się 3.07.1919r. we Lwowie. W 1938 roku ukończył Szkołę Techniczną przy ul. Snopkowskiej i do 1945r. pracował w różnych zakładach mechaniczno - energetycznych we Lwowie i w rejonie Lwowa.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Bytomia i podjął pracę w Hucie Zygmunta. Pracował tam do 1962r., a równocześnie studiował zaocznie na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej. Dyplom inżyniera uzyskał w 1959r.

W okresie od 1962r. do przejścia na emeryturę w 1982r. pracował jako główny specjalista w Wydziale Remontów w PdOEn Katowice. Nadal udziela się społecznie, szczególnie w Towarzystwie Miłośników Lwowa. Ma zdolności artystyczne i wiele prac malarskich poświęcił krajobrazowi Lwowa.

Dankmayer Hugo - mgr inż. elektryk (1912-1993)

Urodził się 20.08.1912r. w Harklowej pow. Jasło. W latach 1930÷37 studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej i otrzymał stopień inżyniera elektryka. Pracę zawodową rozpoczął w 1938r. na Śląsku w Kop. Polska jako sztygar elektromaszynowy.

W okresie okupacji pracował do 1945r. w kopalni ropy naftowej w Harklowej. W 1945r. ponownie podjął pracę w kopalniach węgla kamiennego byłego Bytomskiego Zjednoczenia Węglowego.

Od 1950r. był naczelnikiem Wydziału w byłym MGIE i zajmował się głównie trakcją elektryczną w górnictwie. W 50-tych latach był również wykładowcą na Politechnice Śląskiej.

W 1973r. został powołany na członka Kolegium przy Wyższym Urzędzie Górniczym w Katowicach.

Na emeryturę przeszedł w 1975r. ale nadal zajmował się pracą publicystyczną w czasopiśmie górniczych.

Zmarł 20.05.1993r. i został pochowany na cmentarzu w Katowicach.

Delebiński Waław - mgr inż. mechanik

Urodził się 7.04.1923r. we Lwowie. Po ukończeniu VIII Gimnazjum w 1940r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Dyplom ukończenia studiów otrzymał w 1946r. na Politechnice Śląskiej. W latach 1947÷1957 pracował w Biurze Projektów „Prosynchem” w Gliwicach, a od 1957r. do przejścia na emeryturę w 1989r. był pracownikiem Biura Komplektacji Dostaw „Komag” w Gliwicach. W obu tych biurach pełnił kierownicze funkcje projektanta i głównego specjalisty.

W latach 1947÷1970 pracę zawodową pogodził z pracą dydaktyczną i naukową jako asystent, a następnie wykładowca na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej w Katedrach kierowanych przez profesorów Bartłomieja Tokarskiego i Stefana Błażyńskiego. Za zasługi w pracy zawodowej i społecznej otrzymał szereg odznaczeń i wyróżnień.

Dobrowolska Jadwiga - mgr inż. elektryk

Urodziła się 12.01.1927r. we Lwowie. Maturę zdała w 1945r., we Lwowie i wyjechała do Krakowa, gdzie rozpoczęła studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej (Oddział Krakowski). Studia ukończyła w 1951 roku w Gliwicach.

W latach 1949÷51 pracowała w Elektrowni Zabrze, a następnie w Zakładzie Energetycznym Gliwice (1952÷53) i w Energopomiarze Gliwice (1954÷1958).

Od 1959r. do przejścia na emeryturę w 1978r. pracowała w Technikum Łączności w Gliwicach.

Dzierżbicki Stanisław - profesor inż. (1910-1989)

Urodził się 11.04.1910r. w Kaliszu. Szkołę średnią ukończył w 1928r. we Lwowie, a dyplom inż. elektryka otrzymał w 1935r. na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. W latach 1934÷37 był asystentem w Katedrze Maszyn Elektrycznych kierowanej przez prof. Kazimierza Idaszewskiego. W okresie 1937÷45 pracował w Fabryce Aparatury Elektrycznej K. Szpotańskiego.

Od 1945r. do przejścia na emeryturę w 1980r. był pracownikiem naukowym nowo zorganizowanej Politechniki Łódzkiej. Tytuł profesora uzyskał w 1964r. i pełnił kierownicze funkcje w katedrach i instytutach Wydziału Elektrycznego tej Politechniki. Równocześnie był czynnym współpracownikiem Elektroprojektu Łódź oraz autorem podręczników, skryptów akademickich i licznych publikacji naukowych i referatów. Otrzymał wiele wysokich odznaczeń.

Zmarł w 1989 roku.

Dziewoński Marian - mgr inż. mechanik (1874-1955)

Urodził się 6.07.1874r. w Jarosławiu. Był synem Józefa, powstańca z 1863r. Po ukończeniu gimnazjum w Jarosławiu podjął studia na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej.

Dyplom inżyniera mechanika uzyskał w 1900r. W latach 1900÷1907 pracował jako kierownik i inspektor nadzoru budowy

urządzeń energetycznych dla obiektów komunalnych i przemysłowych we Lwowie i w Brzesku - Okocimiu.

Od 1907r. aż do czasu przejścia na emeryturę w 1933r. związał się na stałe z energetyką Lwowa i okręgu lwowskiego.

Prowadził m.in. budowę nowej elektrowni na Persenkówce i uczestniczył w jej późniejszej rozbudowie i odbudowie po zniszczeniach z okresu pierwszej wojny światowej. Był również kierownikiem tej elektrowni do 1925r. W latach 1926÷1933 był naczelnym dyrektorem Miejskich Zakładów Elektrycznych we Lwowie.

Z jego inicjatywy w latach 1929÷30 powstał Zakład Elektryczny Okręgu Lwowskiego (ZEOL). Po przejściu na emeryturę w 1933r. nadal pracował jako konsultant w rozwoju elektryfikacji na terenie ZEOL.

Okres okupacji przebył we Lwowie, pracując dorywczo w zakładach komunalnych. Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Krakowa i w latach 1946÷47 pracował jako rzeczoznawca przy budowie Elektrowni Jaworzno.

W ostatnich latach studiów był asystentem na Politechnice Lwowskiej, a w latach 1922÷28 był wykładowcą w dziedzinie eksploatacji kotłów i maszyn energetycznych na Wydziale Mechanicznym tej uczelni.

Był również niezwykle aktywnym członkiem wielu stowarzyszeń zawodowych i naukowych, komitetów i komisji, a w tym SEP, Związku Elektrowni Polskich itp.

Był wybitnym specjalistą energetykiem a także zdolnym organizatorem i cieszył się wielkim szacunkiem i poważaniem wielu pokoleń swoich wychowanków i współpracowników.

Zmarł we Wrocławiu 31.05.1955r. i został pochowany na Cmentarzu Osobowice.

Fedas Roman - mgr inż. mechanik (1919÷1998)

Urodził się 5.12.1919r. we Lwowie. Maturę zdał w 1937r. w XI Gimnazjum we Lwowie i dorywczo pracował zawodowo do

1939r. W latach okupacji aktywnie uczestniczył w działalności konspiracyjnej na terenie Lwowa i rejonu lwowskiego.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. na Dolny Śląsk. W 1947÷52 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W okresie 1949÷52 pracował w Oddziale Gliwickim Energoprojektu, a od 1952r. do 1967r. pełnił kierownicze funkcje w Elektrowni Zabrze. Od 1962r. był Głównym Inżynierem tej elektrowni. W latach 1968÷1986 był Naczelnym Dyrektorem Elektrowni Jaworzno II. Na emeryturę przeszedł w 1986r.

Był wybitnym specjalistą kotłowym i aktywnie uczestniczył w modernizacji kotłów w Elektrowni Zabrze oraz w budowie II etapu Elektrowni Jaworzno II. Zmarł 11.01.1998 r. i został pochowany na cmentarzu w Krakowie.

Fryze Stanisław - profesor dr inż. (1885÷1964)

Urodził się 1.12.1885r. w Krakowie. Po ukończeniu Szkoły Przemysłowej w Krakowie w 1905r. rozpoczął pracę zawodową m.in. w Zakładach Siemens w Krakowie, Wiedniu i Lwowie. Jednocześnie przygotowywał się do podjęcia studiów na Politechnice Lwowskiej, która była wtedy jedyną wyższą uczelnią techniczną z polskim językiem nauczania. Studia te przerwane m.in. wybuchem I wojny światowej i służbą w marynarce wojennej Austrii ukończył z odznaczeniem w czerwcu 1917r. na Wydziale Budowy Maszyn (Oddział Elektrotechniczny) Politechniki Lwowskiej. Z uczelnią tą i miastem Lwowem Prof. St. Fryze był związany aż do 1946r. tzn. do czasu wyjazdu do Gliwic i podjęcia pracy na Politechnice Śląskiej. W 1923r. obronił pracę doktorską z elektrotechniki pt. „Nowa teoria ogólnego obwodu elektrycznego”. Był to pierwszy doktorat z tej dziedziny w historii Politechniki Lwowskiej. Tytuł profesora uzyskał w 1925r. i objął Katedrę Elektrotechniki Ogólnej. Omówienie całokształtu działalności naukowej i dydaktycznej, bogatego dorobku i wspianiałych cech charakteru Profesora nie jest możliwe

w zwięzłej nocie biograficznej. Uczynił to w znakomity sposób Prof. dr inż. Stefan Węgrzyn w artykule pt. „Życie i praca Stanisława Fryzego w stulecie urodzin” ogłoszonym w miesięczniku „Energetyka” nr 3/86.

Na emeryturę przeszedł Prof. St. Fryze w 1960r. Zmarł 3.03.1964r. i został pochowany na Cmentarzu przy ul. Lipowej w Gliwicach. Na jego grobie znajduje się napis zwięzłe charakteryzujący postać tego wspaniałego uczonego i wychowawcy wielu pokoleń elektryków. Napis ten brzmi: „Stanisław Fryze, Doktor Nauk Technicznych, członek rzeczywisty PAN, Profesor Politechniki Lwowskiej i Politechniki Śląskiej - Pionier Elektrotechniki”. W latach 1946÷48 Prof. Fryze był dziekanem Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej.

W tych właśnie latach byłem studentem tego Wydziału i miałem zaszczyt być wychowankiem Profesora i Wychowawcy.

Garlicki Ryszard - mgr inż. mechanik

Urodził się 22.03.1917r. w Lublinie. W latach 1935÷39 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Studia te ukończył w latach 1945÷47 na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

Pracę zawodową rozpoczął w 1948r. w Energoprojekcie Gliwice, pełniąc funkcję generalnego projektanta i kierownika Pracowni Wodnej.

W biurze tym pracował aż do czasu przejścia na emeryturę w 1982r. Był specjalistą w dziedzinie gospodarki wodno - chemicznej w elektrowniach ciepłych i wychowawcą kilku pokoleń projektantów o tej specjalności.

Gdula Stanisław Jerzy - profesor dr inż.

Urodził się 5.10.1935r. we Lwowie. W latach 1952÷58 studiował na Wydziale Mechaniczno - Energetycznym

Politechniki Śląskiej. Tytuł doktora uzyskał w 1963r., habilitację w 1965r., a tytuł profesora w 1975r.

Z Politechniką Śląską był związany do 1978r. Od 1978r. jest kierownikiem Katedry Termodynamiki na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Łódzkiej - Filia w Bielsku.

W latach 1960÷62 był generalnym projektantem w Energoprojekcie Gliwice.

Gottfried Roman - mgr inż. elektryk (1894÷1946)

Urodził się 11.04.1894r. we Lwowie. Po ukończeniu szkoły powszechnej i średniej w 1912 r. rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej. Przerwał je w 1914 r. dla uniknięcia poboru do armii austriackiej i wyjechał do Moskwy, gdzie pracował przez 2 lata jako nauczyciel. W 1919 r. został aresztowany i więziony m.in. w osławionej Łubiance. W 1921 r. został zwolniony, powrócił do Lwowa i ukończył studia na Politechnice Lwowskiej w 1923 r. Pracę zawodową rozpoczął w Polskich Zakładach Siemens w Lwowie, a następnie pracował do 1928 r. jako kierownik elektrowni w Zakładach Azotowych w Jaworznie.

W latach 1928-1938 był kierownikiem elektrowni przy Kopalni Chwałowice, a następnie objął funkcję szefa biura maszynowego w Dyrekcji Koncernu Kopalń i Hut w Świętochłowicach. Po wybuchu wojny w 1939 r. uczestniczył w obronie cywilnej zakładów przemysłowych Śląska, a następnie wyjechał do Lwowa. Po kilku miesiącach osiedlił się w Warszawie i tam pracował naukowo.

Już w lutym 1945 r. powrócił do Świętochłowic i podjął pracę w energetyce. W okresie od 2.03.1945 r. do 20.08.1945 r. był pierwszym powojennym dyrektorem Elektrowni Zabrze, a następnie podjął pracę inspektora w Wydziale Elektrowni Przemysłowych w Zjednoczeniu Energetycznym Zagłębia Węglowego w Katowicach.

W listopadzie 1945 r. ciężko zachorował i zmarł przedwcześnie w dn. 21.11.1946 r. Został pochowany na cmentarzu w Świętochłowicach.

Graczyk Czesław - profesor dr inż. (1923÷1981)

Urodził się 18.07.1923r. we Lwowie i tam przebywał do czerwca 1946r. Uczęszczał do szkoły powszechnej im. Ks. Kordeckiego, a następnie do XI Gimnazjum im. Śniadeckich. W latach 1940÷46 odbył studia w okupacyjnych warunkach istnienia Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera uzyskał 13.12.1946r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej i z tą uczelnią był związany aż do przedwczesnej śmierci w 1981r. Tytuł docenta uzyskał w 1963r., a tytuł profesora w 1974r. Był wybitnym specjalistą w dziedzinie pomiarów urządzeń energetycznych i automatyki procesów energetycznych.

W latach 1951÷53 pracował w Biprohucie Gliwice. Był współorganizatorem budowy i wyposażenia Hali Maszyn Ciepłych Wydziału Energetyczno - Mechanicznego Politechniki Śląskiej. Współpracował z przemysłem, był autorem ok. 50 publikacji naukowo - technicznych i promotorem 6 przewodów doktorskich. Zmarł 3.09.1981r. i został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

Günther Waclaw - profesor dr inż. (1884-1953)

Urodził się 5.07.1884r. w Siedlcach. W 1910r. ukończył Wydział Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej (wówczas Szkoła Politechniczna we Lwowie) uzyskując dyplom inżyniera mechanika. Studia kontynuował w Liege w Belgii i w 1912r. uzyskał tam dyplom inżyniera elektryka. Od 1911r. do 1917r. był asystentem, a następnie adiunktem na Politechnice Lwowskiej. W latach 1917÷1929 był pracownikiem naukowym na Politechnice Warszawskiej i w Instytucie Wojskowo - Technicznym w Warszawie.

Był również aktywnym działaczem SEP.

Od 1929r. do 1939r. pracował w przemyśle elektrotechnicznym, a od 1940 do 1945r. ponownie był związany z Politechniką Warszawską. W latach 1945÷46 był profesorem i dziekanem Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. W 1946r. przeniósł się na Politechnikę Wrocławską. Zmarł 9.07.1953r.

Guzikiewicz Stanisław - inż. górnik (1923-1984)

Urodził się 14.07.1923r. w Mierzwicy k. Lwowa. Od 1934r. mieszkał we Lwowie, gdzie ukończył szkołę podstawową oraz XII Gimnazjum przy ul. Szumlańskich.

Ze Lwowa wyjechał w 1946r. i rozpoczął pracę zawodową jako technik mierniczy w byłym Zjednoczeniu Przemysłu Węglowego w Zabrze. Od 1950r. do przejścia na emeryturę w 1978r. pracował jako inżynier miernictwa górniczego w Kopalni Pstrowski w Zabrze.

Zaocznie studiował w latach 1958÷62 na Wydziale Mierniczo - Górniczym AGH w Krakowie.

Zmarł 20.03.1984r. i został pochowany na Cmentarzu w Zabrze. Był moim kolegą gimnazjalnym, a także wieloletnim przyjacielem i współpracownikiem mojego brata Stanisława, również górnika -mierniczego w zabrzańskich kopalniach.

Haubrich Kazimierz - mgr inż. elektryk (1908-1996)

Urodził się 14.06.1908r. we Lwowie. Maturę uzyskał w XI Gimnazjum w 1927r. W latach 1928÷38 studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. Ze Lwowa wyjechał w 1938r. do Kielc i rozpoczął pracę zawodową jako inspektor robót elektrycznych w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach. Od 1939r. do 1950r. pracował

w Kopalni Jaworzno na kierowniczych stanowiskach energetyki górniczej. Od 1950r. do przejścia na emeryturę w 1973r. był głównym specjalistą i naczelnikiem Wydziału w Departamencie Energo - Mechanicznym byłego Ministerstwa Górnictwa i Energetyki w Katowicach. W okresie od 1951r. do 1960r. był równocześnie wykładowcą Studium Wieczorowego Politechniki Śląskiej w Katowicach.

Był wybitnym specjalistą w dziedzinie energetyki górniczej i otrzymał wiele wysokich odznaczeń państwowych i resortowych. Miał również szerokie zainteresowania historyczne i wybitne zdolności malarskie. Pozostawił po sobie liczne obrazy, a także rękopis wspomnień „Semper Fidelis” liczący ok. 1000 stron. Został on złożony w Bibliotece UJ Kraków i dotychczas nie jest opublikowany.

Zmarł 11.02.1996r. i spoczywa na Cmentarzu przy ul. Sienkiewicza w Katowicach. Żona, Stanisława z Baranowskich była również rodowitą Lwówianką i zmarła w styczniu 1996r.

Idaszewski Kazimierz - profesor dr inż. (1878 - 1965)

Urodził się 16.01.1878r. w Nochowie (woj. poznańskie). Szkołę średnią ukończył w Śremie w 1898r. i rozpoczął studia na Wydziale Mechaniczno - Elektrycznym Politechniki w Braunschweig (Niemcy). Dyplom uzyskał w 1903r. i rozpoczął pracę dydaktyczną w Szkole Politechnicznej we Lwowie, pracując równocześnie w Zakładach Siemens - Schuckert w Berlinie.

Do kraju wrócił na stałe w 1920r. i otrzymał tytuł profesora na Politechnice Lwowskiej. Pracował w tej uczelni aż do 1944r. Ze Lwowa wyjechał w 1944r. do Krakowa, a następnie do Gliwic z zadaniem zorganizowania Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. Już w lipcu 1945r. przeniósł się do Wrocławia i zorganizował Wydział Elektromechaniczny Politechniki Wrocławskiej. Był pierwszym dziekanem tego Wydziału. Był autorem podręczników akademickich „Maszyny prądu stałego”

i „Pomiary elektryczne”, a także członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego i wychowawcą wielu wybitnych naukowców - elektryków. W uznaniu zasług naukowych otrzymał wiele wysokich odznaczeń. Na emeryturę przeszedł dopiero w 1960r. w wieku 82 lat. Zmarł 14.01.1965r. we Wrocławiu i tam został pochowany.

Jeleński Tadeusz - mgr inż. elektryk (1900-1968)

Urodził się 20.07.1900r. w Gródku Jagiellońskim w woj. lwowskim. W 1918r. ukończył gimnazjum w Nowym Sączu i podjął studia na Politechnice Lwowskiej. Dyplom inżyniera elektryka uzyskał w 1926r. Po krótkim okresie pracy w AGH Kraków i w Kopalni Eminencja w Katowicach od 1928r. do 1938r. pracował na kierowniczych stanowiskach w Toruniu i Ciechocinku. Inicjował, projektował i nadzorował budowę wielu linii i stacji transformatorowych, był również przez 10 lat dyrektorem Elektrowni, Gazowni i Tramwajów w Toruniu. W latach 1938÷39 był dyrektorem Elektrowni Kraków, a następnie do 1950r. pracował w energetyce rejonu krakowskiego i w Katowicach. Od 1950r. aż do śmierci w 1968r. zajmował stanowiska głównego specjalisty i doradcy w centralnych organizacjach energetyki zawodowej w Warszawie. Na emeryturę przeszedł w 1966r. Był wybitnym specjalistą i współtwórcą wielu ważnych inwestycji energetycznych. Brał również udział w ruchu stowarzyszeniowym SEP i był rzeczoznawcą Izby Przemysłowo - Handlowej w Krakowie w zakresie energetyki. Zmarł nagle 2.01.1968r. w Warszawie i został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim.

Joszt Adolf - profesor dr inż. (1889-1957)

Urodził się 17.06.1889r. we Lwowie. W latach 1907÷1911 studiował na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Tytuł doktora nauk technicznych uzyskał w 1913r. i do 1917r. był wykładowcą Akademii Rolniczej w Dublanach.

Był uczestnikiem obrony Lwowa w 1918r. Od 1919r. do 1945r. był związany z Politechniką Lwowską. Tytuł profesora uzyskał w 1929r., w latach 1930÷31 był dziekanem Wydziału Chemicznego, a w 1936÷38 rektorem.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Krakowa, a następnie do Gliwic. Był współorganizatorem Politechniki Śląskiej i był z nią związany aż do śmierci w 1957r.

Został pochowany na Cmentarzu Lipowym w Gliwicach.

Był wybitnym technologiem przemysłu rolniczego, znakomitym dydaktykiem i humanistą.

Syn Profesora Kazimierz Joszt urodzony we Lwowie studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej i jest pracownikiem naukowym Instytutu Metali Nieżelaznych w Gliwicach.

Kędzierski Mieczysław - technik -elektryk

Urodził się 26.10.1920r. w Zagórzku k. Sanoka. Do Lwowa przyjechał z rodziną w 1923r. W latach 1935÷39 uczęszczał do Państwowej Szkoły Technicznej przy ul. Snopkowskiej (Wydział Elektrotechniczny). W okresie od 1939r. do 1944r. pracował w Miejskich Sieciach Elektrycznych we Lwowie.

Ze Lwowa wyjechał w końcu 1944r. i osiedlił się w Zabrze podejmując pracę sztygara elektryka w Kopalni Jadwiga. Od 1947r. do 1982r. pracował początkowo w Biurze Projektów Hutniczych w Zabrze i Gliwicach, a następnie w Biprohucie Gliwice pełniąc funkcję kierownika pracowni elektrycznej i głównego specjalisty i doradcy. Na emeryturę przeszedł w 1982r.

Ma wybitne zdolności wokalne i aktywnie działa społecznie m.in. w TML Zabrze.

Kolakowski Eugeniusz - mgr inż. elektryk (1909-1988)

Urodził się 11.05.1909r. w Korabiewicach (woj. skierniewickie). Gimnazjum ukończył w Sosnowcu w 1930r. i rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektrotechniczny) Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera elektryka uzyskał w 1939r. i rozpoczął pracę zawodową w Zakładach Ursus w Warszawie. W 1944r. został wysiedlony z Warszawy i wysłany na prace przymusowe.

W lutym 1945r. przybył do Katowic i podjął pracę w Zakładach Siemens. W 1946r. utworzył własną firmę elektroinstalacyjną „Energia”, ale w 1948r. został zmuszony do jej likwidacji. Zorganizował Oddział Elektroprojektu w Katowicach i kierował nim do 1957r. W latach 1957÷1960 pracował w KWK Polska i w Zakładzie Remontowym Energetyki.

Od 1960r. do przejścia na emeryturę w 1977r. pracował jako projektant i generalny projektant w Wojewódzkim Biurze Projektów w Katowicach i w Biurze Projektów Surowców Chemicznych w Chorzowie. Był wybitnym i wszechstronnym specjalistą w branży elektrycznej. Przy jego udziale i pod jego kierownictwem zostały zaprojektowane poważne obiekty elektroenergetyczne, głównie dla wielkich zakładów przemysłu chemicznego.

Był również świetnym organizatorem prac zespołowych i miał duże zdolności dydaktyczne. Trudną i odpowiedzialną pracę zawodową umiał pogodzić z wieloletnią pracą pedagogiczną w Państwowej Szkole Górniczej i w Śląskich Zakładach Technicznych w Katowicach.

Działalność tę prowadził również po przejściu na emeryturę. Zmarł 27.10.1988r. i został pochowany na Cmentarzu w Katowicach - Panewnikach.

Syn Tomasz Kołakowski urodzony w 1940r. ukończył w 1964r. studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej i od tego czasu jest związany z energetyką Południowego Okręgu Energetycznego.

Od 1990r. pełnił kierownicze funkcje w PSE-SA..

Kolek Władysław - profesor dr inż.

Urodził się 23.05.1914r. w Brzesku. Studia wyższe odbył na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej otrzymując dyplom inżyniera elektryka w 1938r. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał na Politechnice Wrocławskiej w 1946r., a profesorem zwyczajnym został w 1969r. Był współpracownikiem Prof. K. Idaszewskiego i jednym z pierwszych organizatorów i wykładowców Politechniki Wrocławskiej. W latach 1946÷1955 był profesorem na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, a od 1955r. do przejścia na emeryturę w 1985r. profesorem na Wydziale Elektrotechniki AGH Kraków. W 1969r. był dziekanem tego Wydziału, a w 1979r. został przewodniczącym Rady Naukowej OBR Maszyn Elektrycznych w Katowicach.

Po przejściu na emeryturę podjął wykłady na jednej z wyższych uczelni w Algierii. Za wybitne osiągnięcia otrzymał wiele wysokich odznaczeń.

Kopecki Kazimierz - profesor dr inż. (1904-1984)

Urodził się 28.04.1904r. w Morawsku k. Jarosławia. Studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. W latach 1927÷28 był asystentem Prof. K. Idaszewskiego. Po uzyskaniu dyplomu inżyniera elektryka w 1928r. rozpoczął pracę zawodową w Elektrowni Gródek, której dyrektorem był wówczas inż. Alfons Hoffman,

wybitny specjalista z zakresu energetyki wodnej. Profesor Kopecki był związany z energetyką Pomorza do 1939r. Okres okupacji spędził w Elektrowni Kraków, ale już w 1945r. powrócił na Wybrzeże i związał się na stałe z Politechniką Gdańską, aż do przejścia na emeryturę w 1974r. Był organizatorem Wydziału Elektrycznego tej uczelni oraz jej wieloletnim prorektorem i rektorem.

Jego działalność naukowa dotyczyła głównie ekonomiki energetyki kompleksowej, prognozowania i zarządzania wielkimi systemami energetycznymi, zagadnień doboru i substytucji nośników energetycznych, ochrony środowiska itp. Był również organizatorem i propagatorem rozwoju ciepłownictwa na Wybrzeżu, a następnie energetyki jądrowej.

Jego bogaty dorobek naukowy obejmuje ponad 450 prac, a w tym wiele książek, monografii, ekspertyz i. in. Był aktywnym członkiem wielu komitetów i stowarzyszeń naukowych w kraju i zagranicą oraz członkiem honorowym SEP. W latach 1957÷61 współpracował z Komitetem Elektryfikacji Polski PAN kierowanym przez Prof. L. Nehrebeckiego, a w latach 1970÷75 z Komitetem Badań i Prognoz PAN „Polska 2000”. Również po przejściu na emeryturę prowadził szeroką działalność naukową i publicystyczną w dziedzinie energetyki w kraju i zagranicą. Za wybitne osiągnięcia naukowe i wychowawcze otrzymał wiele wysokich odznaczeń i wyróżnień a w tym tytuły doktora honoris causa Uniwersytetu w Manchester i Politechniki Gdańskiej.

Zmarł 11.03.1984r. i został pochowany na Cmentarzu w Gdańsku - Oliwie.

Związki Profesora Kopeckiego z Politechniką Lwowską i Lwowem były wprawdzie stosunkowo krótkie, ale ogromny dorobek naukowy i pionierski charakter działalności o wielkim znaczeniu dla całej energetyki polskiej w pełni uzasadniają przypomnienie tej postaci.

Kordecki Andrzej - profesor dr inż.

Urodził się 28.12.1912r. w Wieliczce. Studia wyższe ukończył na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w 1941r. Pracę dydaktyczną na tej uczelni podjął już w 1937r. i kontynuował ją aż do 1945r.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Wrocławia i aż do przejścia na emeryturę w 1982r. był profesorem Politechniki Wrocławskiej. W latach 1954÷58 oraz 1962÷64 był dziekanem, a w latach 1964÷66 prorektorem tej Uczelni. Pracę dydaktyczną łączył z wieloletnią działalnością praktyczną m.in. w Zakładach Maszyn Elektrycznych we Wrocławiu. Jest wybitnym specjalistą i współtwórcą suchych transformatorów oraz silników elektrycznych wielkiej mocy. Jest członkiem wielu stowarzyszeń i komitetów naukowych, członkiem SEP i od 1984r. członkiem honorowym Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Otrzymał wiele wysokich odznaczeń państwowych i branżowych i jest autorem licznych publikacji naukowych z dziedziny konstrukcji maszyn elektrycznych.

Kozłowski Stanisław - inż. elektryk (1888-1939)

Urodził się 24.04.1888r. we Lwowie. Po ukończeniu Szkoły Realnej w 1905r. rozpoczął studia na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej. Studia ukończył w 1909r. i w okresie do 1922r. zajmował kierownicze stanowiska w Dyrekcji Kolei Państwowych związane m.in. z nadzorem wszystkich elektrowni kolejowych Okręgu Lwowskiego. W 1922r. podjął pracę w Miejskich Zakładach Elektrycznych we Lwowie, a od 1923r. do 1932r. był kierownikiem elektrowni na Persenkówce i zastępcą dyrektora MZE. W okresie 1932÷39 był dyrektorem naczelnym MZE we Lwowie. Zginął tragicznie w dn. 22.09.1939r. w trakcie rozruchu elektrowni lwowskiej unieruchomionej w wyniku wybuchu wojny w 1939r. Jako

dyrektor MZE inicjował i realizował wiele inwestycji energetycznych, a w tym pierwszą linię 35kV w woj. lwowskim, rozbudowę elektrowni na Persenkówce, budowę miejskiej sieci kablowej i in. Z jego inicjatywy w latach 1936÷37 powstał reprezentacyjny gmach administracyjny MZE przy ul. Pełczyńskiej.

Brał czynny udział w działalności Polskiego Towarzystwa Politechnicznego i SEP we Lwowie, kierował techniczną organizacją Targów Wschodnich we Lwowie. Uczestniczył również w pracy niepodległościowej w latach 1913÷16.

Od 1910r. do 1933r. prowadził działalność dydaktyczną i szkoleniową dla elektryków, a w latach 1926÷39 był wykładowcą Politechniki Lwowskiej w zakresie projektowania i eksploatacji zakładów energetycznych. W okresie międzywojennym został dwukrotnie odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Krzyżem Niepodległości. Zmarł tragicznie 22.09.1939r. we Lwowie i tam został pochowany.

Lis Bronisław - mgr inż. elektryk (1899-1975)

Urodził się 17.10.1899r. w Łukawicy (pow. Lesko). Po ukończeniu gimnazjum w Samborze w 1919r. rozpoczął studia na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1926r., a pracę zawodową rozpoczął już w 1925r. w Akcyjnym Towarzystwie Elektrycznym (Sokolnicki - Wiśniewski).

Od 1927r. do maja 1946r. pracował na różnych stanowiskach w Miejskich Zakładach Elektrycznych we Lwowie.

Główną specjalnością jego była organizacja sprzedaży energii elektrycznej oraz obniżenie strat w sieciach elektrycznych. Tą problematyką zajmował się również po wyjeździe ze Lwowa w 1946r. i po podjęciu pracy w Zjednoczeniu Energetycznym Zagłębia Węglowego w Katowicach (b. PdOEn Katowice). Od 1.11.1949r. do ostatnich lat życia był naczelnym redaktorem

miesięcznika „Energetyka”, który powstał i rozwijał się dzięki jego wybitnym zdolnościom organizacyjnym i redaktorskim. Był również współautorem książki dotyczącej racjonalnej gospodarki energią elektryczną w zakładach przemysłowych oraz autorem licznych publikacji naukowych i szkoleniowych związanych z problematyką, którą zajmował się już od 1940r.

Niemal od początku swej pracy zawodowej był aktywnym członkiem SEP we Lwowie, a następnie w Katowicach.

Był również świetnym nauczycielem i wychowawcą swoich następców m.in. w Redakcji „Energetyki”. Cieszył się powszechnym szacunkiem i poważaniem w całym kraju jako człowiek o wysokiej kulturze i o wielkim oddaniu wykonywanej pracy inżynierskiej i redaktorskiej. Zmarł po ciężkiej chorobie 3.09.1975r. i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Longchamps Jan - dr inż. elektryk

Urodził się 29.08.1928r. we Lwowie. W 1941r. został zamordowany przez Niemców jego ojciec Roman Longchamps de Berier, profesor Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie oraz trzej starsi bracia Bronisław, Zygmunt i Kazimierz.

Ze Lwowa wyjechał w 1946r. do Krakowa, gdzie zdał maturę w 1947r. i rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1952r. i podjął pracę w Elektrowni Jaworzno II. Od 1956r. jest pracownikiem ZBPE Energopomiar Gliwice. Tytuł doktora otrzymał w 1970r. Promotorem jego był Prof. L. Nehrebecki. W okresie 1957÷62 pracował dodatkowo w Gliwickim Zespole Biura Studiów i Projektów Elektryfikacji Polski PAN. Jest autorem licznych publikacji dotyczących gospodarki energetycznej oraz współtwórcą projektów norm z tej dziedziny.

Lubelski Karol - doc. dr inż. (1917-1987)

Urodził się 21.05.1917r. we Lwowie. Po uzyskaniu matury w 1936r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1943r. i do 1945r. pracował jako asystent na tej uczelni oraz jako wykładowca w Państwowej Szkole Chemicznej we Lwowie. W 1945r. przyjechał do Krakowa, a w 1946r. nostryfikował swój dyplom na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. W latach 1946÷47 pracował jako inżynier i wykładowca na terenie Krakowa, a od 1947r. do 1954r. był pracownikiem naukowym w Katedrze Podstaw Elektrotechniki Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. Katedrą tą kierował wówczas Prof. Stanisław Fryze. W 1954r. doc. K. Lubelski został kierownikiem Katedry Urządzeń Elektrycznych. W latach 1953÷1959 był prodziekanem Wydziału Mechaniczno - Energetycznego. W 1967r. został przeniesiony na nowo utworzony Wydział Elektryczny Politechniki Częstochowskiej i pełnił tam funkcję kierownika Katedry Elektrotechniki Teoretycznej, a także prodziekana.

Ten wybitny naukowiec i pedagog był autorem wielu publikacji naukowych i skryptów, promotorem prac doktorskich i opiekunem ok. 150 prac dyplomowych.

Od 1973r. był kierownikiem Zakładu Elektrotechniki i Metrologii Elektrycznej, a od 1983r. dyrektorem Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej. Za pracę naukową, wychowawczą i stowarzyszeniową otrzymał wiele wysokich odznaczeń. Zmarł w dn. 5.10.1987r. w Częstochowie.

Majerski Stanisław - profesor dr inż.

Urodził się 6.10.1919r. w Przemyślu. Studia rozpoczął w 1937r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, a ukończył je w latach 1945÷50 na Wydziale Mechanicznym

Politechniki Śląskiej.

W okresie okupacji pracował zawodowo i był żołnierzem AK. Od 1948r. do 1960r. był pracownikiem Miastoprojektu Gliwice, a od 1960r. pracownikiem naukowym na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Śląskiej.

Tytuł profesora uzyskał w 1985r. Od 1960r. do 1990r. był konsultantem Wojewódzkiego Biura Projektów w Zabrzu w problematyce ciepłownictwa.

Był promotorem 5 przewodów doktorskich, autorem 4 książek i 90 publikacji z zakresu ogrzewnictwa i ciepłownictwa.

Od 1990r. jest na emeryturze, ale nadal jest pracownikiem Politechniki Śląskiej i współpracuje z zakładami ciepłowniczymi i energetycznymi na terenie Śląska.

Za działalność w okresie wojny został odznaczony „Krzyżem Armii Krajowej”, „Krzyżem Drugiej Obrony Lwowa 1939-1944” oraz odznaką „Żołnierz Kresowy AK”.

Majewski Jerzy - mgr inż. elektryk (1913-1980)

Urodził się 11.03.1913r. w Odessie. Gimnazjum ukończył we Lwowie i w 1932r. rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1938r.

W latach 1938÷1945 pełnił służbę wojskową w kraju, a następnie we Francji i w Anglii. W 1947r. ukończył studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki w Grenoble i powrócił do Polski. Pracę zawodową rozpoczął w 1947r. w byłym Zjednoczeniu Energetycznym Okręgu Krakowskiego.

Od 1949r. był pracownikiem Energoprojektu Kraków. W latach od 1956 do przejścia na emeryturę w 1978r. pełnił w tym biurze odpowiedzialne funkcje kierownicze.

Był wybitnym specjalistą w dziedzinie projektowania linii i stacji najwyższych napięć. Otrzymał wiele odznaczeń za działalność wojenną, zawodową i społeczną m.in. w krakowskich władzach SEP. Był autorem wielu artykułów i publikacji naukowych oraz wykładowcą AGH Kraków.

Zmarł 24.03.1980r. w Krakowie i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim.

Malarski Tadeusz - prof. dr inż. (1883-1952)

Urodził się w dn. 29.09.1883 r. w Dalowicach pow. Miechów. W 1907 r. ukończył studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, a następnie studiował do 1910 r. na Uniwersytecie Lwowskim w zakresie nauk matematyczno-fizycznych pod kierunkiem Prof. Mariana Smoluchowskiego. Stopień doktora otrzymał w 1920 r., habilitował się w 1925 r., a tytuł profesora zwyczajnego uzyskał w 1936 r.

Już w 1907 r. pracuje jako asystent w Katedrze Fizyki Politechniki Lwowskiej, a następnie zostaje kierownikiem Katedry Fizyki na Wydziale Rolniczo-Lasowym tej Uczelni oraz wykładowcą w innych lwowskich uczelniach. Działalność naukową i pedagogiczną kontynuował również w latach 1939-1945. Od 1945 r. pracuje na Politechnice Śląskiej jako kierownik Katedry Fizyki i prowadzi wykłady na Wydziale Mechanicznym i Elektrycznym, a także na Wydziale Komunikacyjnym Politechniki Krakowskiej. Był jednym z głównych organizatorów Politechniki Śląskiej, a także pionierem polskiej radiotechniki. Dziedzina tą zajmował się już od 1923 r.

Prof. T. Malarski był naukowcem o niezwykle szerokich zainteresowaniach badawczych i odznaczał się ogromną pracowitością i sumiennością w całej swojej działalności naukowej i pedagogicznej. Był również człowiekiem o wspaniałej osobowości i umiejętności współpracy z innymi naukowcami oraz wychowawcą kilku pokoleń inżynierów o wielu specjalnościach. Za długoletnią działalność naukową i pedagogiczną otrzymał wysokie odznaczenia, a jego nazwisko zostało upamiętnione tablicą wmurowaną w 1952 r. w auli Jego imienia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej.

Zmarł przedwcześnie w 1952 r. i spoczywa na Cmentarzu

Rakowieckim w Krakowie.

Młodszy brat Prof. Henryk Malarski był wybitnym specjalistą i długoletnim pracownikiem naukowym Instytutu Rolniczego w Puławach.

Malina Mieczysław - mgr inż. mechanik

Urodził się w dn. 1.01.1923r. we Lwowie. Był uczniem VIII Gimnazjum we Lwowie. Wyjechał ze Lwowa w 1942r. do Mielca i tam zdał maturę w 1945r.

W 1945r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej. Dyplom mgr inż. mechanika uzyskał w 1951r.

Pracę zawodową podjął w Biprohucie Gliwice i pracował tam aż do przejścia na emeryturę w 1981r. jako specjalista w problematyce walcowniczej. Uczestniczył w projektowaniu licznych obiektów hutniczych w kraju i zagranicą.

Mandel Jakub - mgr inż. elektryk (1903-1969)

Urodził się w 1903r. w Stanisławowie. Studia na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej ukończył w 1927r.

Pracę zawodową rozpoczął w Zakładach „Elektro” w Łaziskach Górnych. Był to wówczas wielki kombinat, obejmujący poza Elektrownią Łaziska - hutę elektrotermiczną i zakłady chemiczne. W kombinacie tym pracował od 1927r. do 1.09.1939r.

Okres wojenny spędził w b. ZSRR, a do kraju powrócił w 1945r.

W latach 1945÷1950 był dyrektorem technicznym zakładów na terenie Gliwic (Elgór, Biuro Rozbudowy ZEZW, Energobudowa).

W okresie 1950÷1952 był założycielem i pierwszym dyrektorem ZBPE Energopomiar w Gliwicach. W latach 1952÷62 był naczelnym inżynierem Energoprojektu w Warszawie. Od 1962r. do przejścia na emeryturę w 1968r. był dyrektorem Zakładu Gospodarki Ciepłej PIGPE w Warszawie. Niezależnie od pracy zawodowej działał w licznych komisjach i komitetach resortu Energetyki i PAN, związanych z planowaniem i ekonomiką polskiej energetyki.

Był wybitnym specjalistą w dziedzinie ekonomiki energetyki oraz inicjatorem i współautorem licznych opracowań programowych, techniczno - ekonomicznych i metodologicznych z tej dziedziny.

W latach 1956÷62 ściśle współpracował z Prof. Lucjanem Nehrebeckim w Komitecie Elektryfikacji Polski PAN. Po przejściu na emeryturę pracował przez rok w Instytucie Energetyki w Warszawie. Zmarł po ciężkiej chorobie w dn. 3.09.1969r. w Warszawie.

Michalski Tadeusz - dr inż. mechanik

Urodził się 21.01.1921r. we Lwowie. Po zdaniu matury w 1939r. w XII Gimnazjum we Lwowie rozpoczął studia w 1941r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera mechanika uzyskał w 1947r. na Politechnice Śląskiej. Z uczelnią tą był związany aż do przejścia na emeryturę w 1993r. Był asystentem, a następnie wykładowcą w katedrach i Instytutach kierowanych przez Prof. S. Ochęduszko, Prof. J. Szarguta i Prof. Cz. Graczyka. Tytuł doktora n. t., otrzymał w 1970r.

W latach 1949-59 był pracownikiem Miastoprojektu. Był również rzeczoznawcą Polcargo oraz członkiem Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Za wieloletnią pracę dydaktyczną i osiągnięcia naukowe otrzymał szereg odznaczeń i wyróżnień. Brat, Jerzy Michalski

urodzony 4.05.1925r. również we Lwowie ukończył studia ekonomiczne w Krakowie w 1947r. Od 1951r. aż do przejścia na emeryturę w 1982r. pracował w Biprohucie Gliwice jako kierownik Działu Planowania i Organizacji Produkcji.

Mozer Jerzy - mgr inż. mechanik

Urodził się 9.04.1923r. we Lwowie. Był uczniem XII Gimnazjum. W latach 1943÷48 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Od 1948r. do 1958r. był wykładowcą na tej uczelni.

Ze Lwowa wyjechał w 1958r. i do 1961r. pracował w Elektrowni Skawina, a od 1961r. do 1964r. w EC Żerań w Warszawie. Od 1965r. do przejścia na emeryturę w 1987r. był pracownikiem b. Zjednoczenia Energetyki i b. Ministerstwa Górnictwa i Energetyki.

W latach 1976÷77 został oddelegowany jako konsultant na budowę elektrowni w Pakistanie.

Ojciec Wilhelm Mozer urodzony w 1889r. we Lwowie, od 1922r. profesor Politechniki Lwowskiej był wybitnym specjalistą w dziedzinie budowy maszyn i energetyki.

Zmarł w 1958r. w Gdańsku.

Synowie Jerzego Mozera Jan i Zygmunt urodzeni we Lwowie, ukończyli studia na Wydziale Energetyczno - Lotniczym Politechniki Warszawskiej i są pracownikami energetyki. Uczestniczą w częstych wyjazdach zagranicznych związanych z budową i rozruchem elektrowni ciepłych.

Jerzy Mozer w latach 1936÷39 był moim kolegą gimnazjalnym w XII Gimnazjum im. S. Szczepanowskiego we Lwowie.

Niewiarowska Zofia - mgr inż. mechanik (1917-1981)

Urodziła się 11.06.1917r. w Moskwie. Do Polski przyjechała z rodziną w 1922r. Gimnazjum ukończyła w 1935r. w Bielsku Białej. W latach 1936÷39 studiowała na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej.

W okresie okupacji od 1940r. do 1946r. pracowała w Zakładach Metalurgicznych w Andrychowie. Studia ukończyła w 1949r. na Politechnice Krakowskiej, a dyplom otrzymała w 1949r. na Politechnice Śląskiej.

W latach 1950÷58 pracowała na kierowniczych stanowiskach w Nowej Hucie i w Energomontażu Przemysłu Węglowego w Chorzowie. Od 1958r. pracowała jako kierownik Działu Techniczno - Produkcyjnego Zakładu Remontowego Energetyki w Katowicach. Na emeryturę przeszła w 1977r. Za pracę zawodową i społeczną otrzymała szereg odznaczeń.

Zmarła w 1981r. i została pochowana na Cmentarzu przy ul. Francuskiej w Katowicach.

Nikiel Tadeusz - mgr inż. mechanik (1919-1990)

Urodził się w dn. 7.03.1919r. w Kętach k. Bielska. W latach 1937÷39 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. W okresie okupacji pracował fizycznie. Dyplom inżyniera mechanika uzyskał w 1945r. na Politechnice Śląskiej. W latach 1945÷47 pracował w Prosynchemie Gliwice, a od 1947r. do 1954r. w Zamechu w Elblągu.

Od 1954r. do 1980r. był pracownikiem b. Zjednoczenia Energetyki i Ministerstwa Energetyki w Warszawie jako wybitny specjalista w zakresie budowy i eksploatacji turbin parowych.

W okresie 1958÷63 był dodatkowo wykładowcą Politechniki Szczecińskiej. Był autorem kilku podręczników i książek o turbinach parowych oraz ekspertem w zagadnieniach

eksploatacji turbin i ich układów pomocniczych.

Zmarł 2.05.1990r. i został pochowany na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie.

Nowacki Paweł Jan - profesor dr inż. (1905-1979)

Urodził się 25.06.1905r. w Berlinie. W 1919r. przedostał się do Poznania i tam uzyskał maturę w 1924r. Ze względów politycznych nie został przyjęty na studia na Politechnice Gdańskiej i rozpoczął je w 1924r. na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1929r. Już w okresie studiów był asystentem w Katedrze Miernictwa Elektrycznego kierowanej przez Prof. K. Idaszewskiego. W latach 1931÷1936 pełnił funkcję adiunkta w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Lwowskiej. W 1936r. otrzymał drugi w historii tej uczelni dyplom doktorski z elektrotechniki (pierwszym doktorantem był Prof. S. Fryze). W latach 1936÷39 pracował w zakładach przemysłowych na terenie Śląska. W okresie 1940÷1947 był oficerem WP we Francji i Wielkiej Brytanii i pracował w przemyśle lotniczym jako wybitny naukowiec i projektant. Po powrocie do kraju w 1947r. podjął pracę w Centralnym Zarządzie Energetyki, a równocześnie prowadził pracę dydaktyczną na Politechnice Warszawskiej, Łódzkiej i Wrocławskiej. Najdłużej był związany z Politechniką Warszawską. W 1958r. objął Katedrę Energetyki Jądrowej na tej uczelni, a równocześnie został dyrektorem naczelnym Instytutu Badań Jądrowych w Warszawie.

Był członkiem PAN oraz licznych komitetów i komisji krajowych i zagranicznych. Był założycielem i prezydentem Międzynarodowej Federacji Automatycznego Sterowania (IFAC)

Jego dorobek naukowy obejmuje ok. 140 pozycji, z czego wiele w językach obcych. Zainteresowania Prof. Nowackiego były bardzo szerokie i obejmowały coraz to nowsze dziedziny energetyki niekonwencjonalnej. Miał również zainteresowania

artystyczne i władał biegle kilkoma językami. Przejścia wojenne i wycieńczona praca naukowa i zawodowa spowodowały jego przedwczesną śmierć w 1979r. w Warszawie i tam został pochowany.

Ochęduszko Stanisław - profesor dr inż. (1899-1969)

Urodził się 23.04.1899r. w Lesku. Gimnazjum ukończył w 1917r. w Sanoku i rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie.

W latach 1919 - 1921 odbył służbę wojskową i następnie rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Po ukończeniu ich w 1928r. był przez dwa lata stypendystą na Politechnice w Zurychu, a następnie w Monachium u profesora W Nusselta.

Pracę dydaktyczną rozpoczął na Politechnice Lwowskiej już w 1925r. w Katedrze Pomiarów Maszyn Ciepłych u Prof. R. Witkiewicza. Tytuł doktora uzyskał w Monachium w 1934r., a tytuł profesora w 1947r. na Politechnice Śląskiej.

W okresie okupacji był związany z Politechniką Lwowską, a po przyjeździe do Gliwic w lipcu 1946r. stał się jednym z głównych organizatorów Politechniki Śląskiej i Wrocławskiej.

W latach 1946÷69 kierował Katedrami zajmującymi się teorią maszyn ciepłych, gospodarką cieplną i pomiarami cieplnymi. Był wychowawcą wielu pokoleń energetyków naukowców oraz twórcą tzw. Śląskiej Szkoły Termodynamiki i pierwszym propagatorem racjonalnego gospodarowania energią.

W 1953r. był współorganizatorem i pierwszym dziekanem nowopowstałego Wydziału Mechaniczno - Energetycznego. W latach 1956÷59 był rektorem Politechniki Śląskiej. W 1956r. zorganizował Dział Energetyki Jądrowej. Był członkiem PAN i wielu Komitetów, Komisji i Rad Naukowych różnych instytutów i zakładów. Otrzymał również tytuł doktora honoris causa Politechniki Śląskiej i wiele odznaczeń państwowych

i resortowych.

Był promotorem 16 doktorów i autorem licznych publikacji naukowo - technicznych, a w tym 3-tomowego dzieła: „Teoria maszyn cieplnych” i podręcznika „Termodynamika stosowana”. Do końca swej działalności współpracował z b. PdOEn Katowice i żywo interesował się przemianami i rozwojem energetyki śląskiej.

Zmarł 17.12.1969r. i spoczywa na Cmentarzu przy ul. Lipowej w Gliwicach.

Olejarz Henryk - mgr inż. elektryk (1910-1993)

Urodził się 11.11.1910r. w Kielcach. W latach 1929÷1939r. studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej.

We Lwowie przebywał do 1945r. i pracował w lwowskich przedsiębiorstwach energetycznych.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. i do 1956r. pracował w Elektrowni Zabrze w Wydziale Elektrycznym i Inwestycyjnym uczestnicząc w odbudowie i modernizacji tej elektrowni.

Od 1956r. do przejścia na emeryturę w 1975r. pracował w Rejonie Energetycznym Zabrze pełniąc w ostatnich 10 latach funkcję dyrektora tego Rejonu.

Zmarł w 1993r. i został pochowany na cmentarzu przy kościele Św. Franciszka w Zabrzu.

Okolo - Kułak Witold - profesor dr inż. (1909-1975)

Urodził się 16.12.1909r. w Birsku w b. ZSRR, Gimnazjum ukończył we Włocławku i w 1927r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej.

W 1931r. przerwał studia ze względów materialnych i pracował zarobkowo w Katowicach, a podjął je ponownie w 1937r. Dyplom inżyniera uzyskał w 1939r. i został asystentem

w Katedrze Pomiarów Maszyn Ciepłych. W okresie okupacji niemieckiej 1942÷44 pracował w Elektrowni Lwowskiej, a od 1944r. do 1945r. był asystentem, a następnie docentem w Katedrze Termodynamiki i Techniki Ciepłej Politechniki Lwowskiej. Po wyjeździe ze Lwowa w 1945r. rozpoczął pracę dydaktyczną w Katedrze Turbin Parowych Politechniki Gdańskiej, ale już od września 1946r. związał się z Politechniką Śląską i z Katedrą Profesora S. Ochęduszki. Tytuł doktora uzyskał w 1950r., a tytuł profesora w 1962r. Był wybitnym specjalistą w dziedzinie ruchu ciepła i projektowania wymienników ciepła.

W latach 1947÷50 był również wykładowcą na Politechnice Wrocławskiej, a w latach 1950÷1953 na Politechnice Gdańskiej.

Był wychowawcą wielu pokoleń inżynierów i naukowców, specjalistów w zakresie techniki ciepłej i energetyki. Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne uzyskał liczne odznaczenia państwowe i resortowe oraz nagrodę indywidualną Ministra Szkolnictwa Wyższego.

Zmarł w 1975r. i został pochowany w grobowcu rodzinnym na Cmentarzu przy ul. Lipowej w Gliwicach.

Orzechowski Franciszek - mgr inż. mechanik (1921-1997)

Urodził się 9.09.1921r. we Lwowie. Maturę zdał w 1939r. w XII Gimnazjum we Lwowie.

W latach 1940÷45 był uczniem Liceum Mechanicznego i Technikum Budowlanego we Lwowie, pracował przymusowo w czasie okupacji niemieckiej i aktywnie uczestniczył w działalności konspiracyjnej.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Krakowa, a następnie do Gliwic. W latach 1946÷51 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W okresie 1952÷56 pracował w Instytucie Spawalnictwa w Gliwicach, a od 1956r. do 1975r. w Elektrowni Zabrze.

W latach 1975÷1986 był kierownikiem Działu Remontów w b. PdOEn Katowice. Po przejściu na emeryturę w 1986r. ponownie podjął pracę w niepełnym wymiarze czasu w Elektrowni Zabrze i pracował tam jako specjalista do 1994r.

Żona Teresa jest również rodowitą Lwówianką i była wieloletnią pracownicą Elektrowni Zabrze.

Zmarł w dniu 26.10.1997 i został pochowany na cmentarzu w Zabrzu.

Panz Mieczysław - mgr inż. mechanik

Urodził się 21.11.1917r. we Lwowie. W 1934r. ukończył IV Gimnazjum i rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. W okresie okupacji był działaczem konspiracyjnym, żołnierzem wojsk radzieckich i więźniem obozu w Majdanku.

Dyplom inżyniera mechanika otrzymał w 1946r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W latach 1946÷54 był asystentem w Katedrach Termodynamiki i Maszynoznawstwa Chemicznego.

Od 1949r. do przejścia na emeryturę w 1977r. był pracownikiem Biprohutu Gliwice i pełnił funkcję głównego energetyka.

Swoje przeżycia okupacyjne opisał w książce pt. „Prawo pięści” wydanej w 1977r. przez Wydawnictwo „PAX”. Nadal udziela się zawodowo i społecznie.

Pasławski Stanisław - mgr inż. chemik

Urodził się 13.05.1928r. we Lwowie. Do Gliwic przyjechał w 1946r. Maturę zdał w 1947r. i podjął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Śląskiej uzyskując dyplom w 1952 r. Uzupełniająco studiował na Uniwersytecie w Poznaniu uzyskując dyplom w 1953 r.

W latach 1953÷55 był asystentem w Akademii Medycznej we Wrocławiu. Od 1955r. do 1991r. pracował jako starszy projektant w Pracowni Wodnej Energoprojektu Gliwice. Na emeryturę przeszedł w 1991r. i nadal jest częściowo zatrudniony w tym biurze jako projektant i konsultant.

Plamitzer Antoni - profesor inż.

Urodził się 5.08.1916r. we Lwowie. W latach 1934÷1940 studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. Ze Lwowa wyjechał w 1944r. do Krakowa. Od 1946r. był pracownikiem naukowym na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej, a w tym w Katedrze Maszyn Elektrycznych kierowanej przez Profesora Władysława Kołka.

Od 1966r. przebywa w Opolu. Był współorganizatorem i profesorem Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Opolu przekształconej w 1996r. w Politechnikę Opolską. Na emeryturę przeszedł w 1986r.

Ojciec Antoni Karol Plamitzer był profesorem Politechniki Lwowskiej. Zmarł w 1954r. w Krakowie.

Plewako Jerzy - mgr inż. elektryk (1906-1997)

Urodził się 8.09.1906r. w Dziakowszczyźnie w woj. nowogrodzkim. Gimnazjum ukończył w 1925r. w Wilnie.

W latach 1925÷1934 studiował na Politechnice Lwowskiej. Do 1939r. pracował w Wydziale Przemysłu Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach. Okres okupacji spędził w Milanówku pracując fizycznie jako monter - elektryk. Od 1945r. do 1973r. był pracownikiem Zakładu Zbytu Energii w Katowicach, a następnie b. PdOEn Katowice, zajmując kierownicze stanowiska w różnych Wydziałach tych zakładów. Na emeryturę przeszedł w 1972r.

Był aktywnym członkiem SEP od 1936 r. Zmarł

22.12.1997 r. i został pochowany w Katowicach.

Podoski Roman - profesor dr inż. (1873-1954)

Urodził się 15.08.1873r. w Dąbrowińcach na Ukrainie. Po ukończeniu gimnazjum we Lwowie w 1890r. rozpoczął studia na Politechnice Lwowskiej. Po dwóch latach przeniósł się na Politechnikę w Zurychu i tam uzyskał dyplom w 1896r. na Wydziale Elektromechanicznym. W okresie do 1918r. pracował w różnych miastach Europy i prowadził własne biuro elektrotechniczne w Kijowie. W 1918r. rozpoczął pracę naukowo - dydaktyczną na Politechnice Warszawskiej i z tą uczelnią był związany aż do śmierci w 1954r. W latach 1932÷1938 był dyrektorem naczelnym Śląskich Zakładów Elektrycznych („Ślązel”) w Katowicach. Był również prezesem Związku Elektrowni Polskich, a na ogólnokrajowym zjeździe tego związku w 1937r. we Lwowie był generalnym referentem. Do ostatnich lat życia uczestniczył w opracowaniu wielu projektów trakcji elektrycznej w kraju, a w tym dla trakcji na terenie Śląska związanej z przewozami piasku podsadzkowego dla kopalń.

Był wybitnym specjalistą w dziedzinie elektryfikacji sieci kolejowych i miejskich oraz członkiem i doradcą wielu organizacji krajowych i międzynarodowych związanych z problematyką elektrotechniki i elektryfikacji.

Był również autorem lub współautorem wielu publikacji, podręczników, skryptów oraz norm i przepisów z tej dziedziny.

Aktywnie uczestniczył w działalności SEP począwszy od 1919r. W latach 1933÷-39 był prezesem Warszawskiego Oddziału SEP. Za działalność naukową, organizacyjno - stowarzyszeniową i wychowawczą otrzymał wiele odznaczeń polskich i zagranicznych.

Zmarł 23.11.1954r. i został pochowany na cmentarzu w Zielonce k. Warszawy. Bezpośrednie powiązania profesora R. Podoskiego z miastem Lwovem i Śląskiem są wprawdzie stosunkowo skromne, ale jego dokonania zawodowe,

wychowawcze i społeczne w pełni uzasadniają ujęcie tej postaci w każdej publikacji wspomnieniowej i monograficznej o polskich energetykach.

Richter Adam - mgr inż. chemik (1901-1972)

Urodził się 14.12.1901r. w Stryju. Maturę uzyskał w 1919r. w IV Gimnazjum we Lwowie i rozpoczął studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Lwowskiej. Dyplom otrzymał w 1924r. W latach 1924÷28 pracował w DOKP Stanisławów, a od 1924r. aż do przejścia na emeryturę w 1968r. zajmował kierownicze stanowiska w przemyśle gazowniczym i naftowym. W okresie 1928÷1944r. pracował m.in. w zakładach tego przemysłu w Drohobyczu, Mościcach i w Krośnie.

W latach 1945÷68 pracował jako naczelny energetyk i kierownik wydziału energetycznego w jednostkach Zarządu Przemysłu Naftowego w Jaśle, Tarnowie i Krakowie.

Był wybitnym specjalistą w dziedzinie energetyki przemysłu naftowego. Brał czynny udział w obronie Lwowa w latach 1918÷21 i w 1939r. Otrzymał wiele wysokich odznaczeń za działalność zawodową i wojskową. Zmarł w 1972r. i został pochowany w Krakowie.

Richter Marian - mgr inż. mechanik (1928-1993)

Urodził się 2.01.1928r. we Lwowie. W latach 1941÷44 pracował w Krościenku. W 1946r. zdał maturę w Tarnowie i podjął studia na Wydziale Elektromechanicznym Politechniki Wrocławskiej. Dyplom inżyniera mechanika otrzymał w 1951r.

W okresie studiów w latach 1949÷51 pracował w Biurze Projektów Budownictwa Przemysłowego i w Instytucie Techniki Ciepłej we Wrocławiu. W latach 1951÷55 był kierownikiem Pracowni Automatyki w Zakładzie Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej. W okresie 1955÷65 pracował na kierowniczych stanowiskach w EC Żerań i w EC Siekierki. W 1963r. był inspektorem nadzoru montażu urządzeń pomiarowych i automatyki w eksportowej cukrowni w Maroku.

W latach 1965÷1979 był głównym specjalistą i naczelnikiem Wydziału Kotłowego w b. Zjednoczeniu Energetyki i w b. Ministerstwie Energetyki w Warszawie.

Od 1979r. do 1993r. był głównym specjalistą w EC Kawęczyn i w EC Warszawa.

Otrzymał wiele odznaczeń państwowych i resortowych, był współautorem pionierskich opracowań specjalistycznych dotyczących m.in. kotłów dla bloków 200MW na węgiel brunatny, kotła dla bloku 500MW itp.

Zmarł nagle 26.04.1993r. i został pochowany na Cmentarzu Komunalnym Powązki w Warszawie. Syn Marek Richter ur. 25.07.1953r. we Wrocławiu ukończył w latach 1972÷78 studia na Wydziale Mechaniczno - Energetycznym Politechniki Warszawskiej i obecnie zajmuje się produkcją i instalacją kotłów ciepłowniczych małej mocy.

Ojcem Mariana był Adam Richter, którego dane biograficzne podałem oddzielnie. Żona Mariana, Wanda z Rutkowskich jest również rodowitą Lwowianką.

Romer Edmund - profesor dr inż. (1904-1988)

Urodził się 18.02.1904r. we Lwowie. W latach 1922÷27 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Gdańskiej. W 1928r. założył we Lwowie własną firmę „Inż. E. Romer - Zakład Pomocy Naukowych”. W latach 1939÷46 odbył służbę wojskową i przebywał w Anglii. Do kraju powrócił w 1946r. i był współorganizatorem Zakładu Optyki i Mechaniki Precyzyjnej na Politechnice Śląskiej.

Tytuł profesora uzyskał w 1965r. Na emeryturę przeszedł w 1974r. Tytuł doktora honoris causa Politechniki Śląskiej otrzymał w 1985r.

Był wybitnym specjalistą i pedagogiem w dziedzinie optyki i mechaniki precyzyjnej i wychował kilka pokoleń inżynierów o tej specjalności. Zmarł 10.10.1988r. w Gliwicach.

Rosiński Stanisław - mgr inż. elektryk (1910-1970)

Urodził się 25.07.1910r. w Rydze na Łotwie. W 1919r. przyjechał z rodziną do Polski i uczęszczał do szkół w Ostrołęce i Łodzi. Studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1939r. i rozpoczął pracę zawodową w służbach sieciowych Zakładów Elektrycznych Okręgu Lwowskiego. Ze Lwowa wyjechał w 1945r. na Opolszczyznę.

W latach 1947÷48 był dyrektorem technicznym w b. ZE Nysa, a od 1948r. do przedwczesnej śmierci w 1970r. pełnił funkcję dyrektora technicznego Zakładu Energetycznego w Opolu. Był wybitnym specjalistą, organizatorem, wzorowym zwierzchnikiem i wychowawcą. Miał znaczący udział w rozwoju elektroenergetyki Śląska Opolskiego. Był również cenionym wykładowcą w Technikum Energetycznym i w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Opolu, a także aktywnym działaczem SEP i NOT oraz członkiem Kolegium redakcyjnego czasopisma „Energetyka”. Za działalność zawodową i społeczną otrzymał wiele odznaczeń. Zmarł 9.09.1970r. i został pochowany w Opolu.

Rubczyński Władysław - profesor inż. mechanik (1884-1962)

Urodził się 26.02.1884 r. w Radziechowie w woj. Lwowskim. Po ukończeniu gimnazjum w Nowym Sączu studiował w latach 1903-1906 na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Lwowskiej, a następnie odbywał praktyki zagraniczne w zakresie techniki samochodowej. Do Lwowa powrócił w 1910 r. i podjął pracę zawodową m.in. w Miejskich Zakładach Elektrycznych.

W 1914 r. ukończył studia na Politechnice Lwowskiej i w okresie do 1939 r. obejmował kolejno odpowiedzialne funkcje kierownicze w zakładach komunikacyjnych i energetycznych Lwowa. Był m.in. dyrektorem Elektrowni Lwowskiej i Centrali

Miejskich Zakładów Elektrycznych we Lwowie. Działalność naukowo-dydaktyczną rozpoczął już w 1917 r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej i z uczelnią tą był związany aż do wyjazdu do Krakowa w 1944 r. Profesorem Politechniki Śląskiej został w 1945 r. i pełnił funkcję kierownika Katedry Samochodów i Ciągników na Wydziale Mechanicznym, a także funkcję dziekana tego Wydziału. Był również wykładowcą na Wydziale Komunikacji AGH Kraków.

Był wybitnym specjalistą i rzeczoznawcą samochodowym oraz posiadaczem prawa jazdy nr 1 wydanego w 1918 r.

W latach 1918-1919 uczestniczył aktywnie w obronie Lwowa, a szczególnie w działaniach służb lotniczych. W uznaniu tych zasług otrzymał kilka wysokich odznaczeń wojskowych, a w tym Krzyż Obrony Lwowa z Mieczami i Krzyż Walecznych.

Zmarł 5.06.1962 r. w Krakowie i został pochowany na Cmentarzu Rakowieckim. Bratankiem Profesora jest mgr inż. Jan Rubczyński, wieloletni pracownik Energopomiaru Gliwice i b. Zjednoczenia Energetyki w Warszawie.

Seligman Seweryn - inż. elektryk (1909-1982)

Urodził się 8.01.1909r. w Jarosławiu. Szkołę Podstawową i XII Gimnazjum ukończył we Lwowie. W 1929r. ukończył Wydział Elektryczny Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie i podjął pracę w 1929r. w Miejskich Zakładach Elektrycznych we Lwowie. W Zakładach tych, które wielokrotnie zmieniały swą nazwę i organizację, pracował aż do 1946r.

W latach 1946÷49 pracował w Ślązelu w Katowicach, a od 1949r. do przejścia na emeryturę w 1974r. był pracownikiem Okręgowej Dyspozycji Mocy przy b. PdOEn Katowice.

Zmarł w 1982r. i został pochowany na cmentarzu w Katowicach.

Senyca Eugeniusz - inż. mechanik (1922-1981)

Urodził się 21.03.1922 we Lwowie i tam przebywał do 1945r. Gimnazjum ukończył w 1940r., a następnie pracował fizycznie. W 1945r. wyjechał do Krakowa.

W latach 1946÷1949 studiował na Politechnice Krakowskiej. Od 1949r. rozpoczął pracę w Elektrowni Jaworzno, a następnie w Elektrowni Skawina. W latach 1951÷55 ukończył studia wieczorowe w Krakowie i uzyskał dyplom inżyniera nie przerywając pracy zawodowej w energetyce.

Od 1965r. do przedwczesnej śmierci w 1981r. pełnił funkcję głównego inżyniera w Elektrowni Halemba, a następnie w Zespole Elektrociepłowni w budowie z siedzibą w Łaziskach. Kierował m.in. realizacją Ciepłowni Gliwice, Ciepłowni Opole i Ciepłowni Katowice - Dąbrówka.

Zmarł w dn. 15.12.1981r. i został pochowany na cmentarzu w Rudzie Śląskiej.

Siarzewski Leszek - mgr inż. elektryk (1927-1995)

Urodził się 25.09.1927r. we Lwowie. W latach 1939÷45 uczęszczał tam do szkoły średniej i do szkół technicznych.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Gliwic. W latach 1946÷51 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Pracę zawodową rozpoczął w 1952r. w Instytucie Metali Nieżelaznych w Gliwicach, gdzie zorganizował Pracownię Pomiarów Elektrycznych i był jej kierownikiem. Specjalizował się głównie w dziedzinie metalurgii proszków, wyrobów spiekanych i magnezów ferrytowych.

Na emeryturę przeszedł w 1993r. Zmarł nagle 26.02.1995r. i został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

Był moim kolegą ze studiów na Politechnice Śląskiej w latach 1946÷51.

Sidziński Marian - inż. mechanik (1931-1988)

Urodził się 15.07.1931r. we Lwowie. W latach 1949÷52 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W okresie 1952÷1972 pracował kolejno w Elektrowni Zabrze, Elektrowni Miechowice, Elektrowni Rybnik i w Elektrowni Łaziska pełniąc tam kierownicze funkcje.

Od 1972r. do 1978r. pracował w Dyrekcji Budowy Elektrowni Opole, a w latach 1978÷1982 został oddelegowany na budowę Elektrowni Pruneřov II w b. CSRS.

Od 1982r. do przedwczesnej śmierci w dn. 11.09.1988r. był pracownikiem Zakładu Energetycznego w Bielsku - Białej. Został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

Skopec Zbigniew - mgr inż. elektryk (1919-1996)

Urodził się 6.04.1919r. w Stanisławowie. Studia rozpoczął na Politechnice Lwowskiej, a ukończył je w 1947r. na Politechnice Śląskiej. Ze Lwowa wyjechał w 1945r. i obejmował kolejno kierownicze stanowiska w Elektrowni Chorzów i w Elektrowni Łaziska. Od 1951r. do 1957r. był dyrektorem technicznym b. PdOEn Katowice. W okresie 1957÷62 pełnił funkcję dyrektora w ZBPE Energopomiar w Gliwicach, a równocześnie był wykładowcą na Politechnice Śląskiej. W 1962r. przeniósł się do Warszawy, a następnie został dyrektorem w b. Zjednoczeniu Energetyki i w b. Ministerstwie Energetyki.

Na emeryturę przeszedł w 1984r. i nadal uczestniczył w pracach związanych szczególnie z projektowaniem i produkcją urządzeń energetycznych.

Zmarł 26.11.1996r. i został pochowany w Warszawie.

Sobek Roman - mgr inż. elektryk (1893-1956)

Urodził się 28.07.1893r. we Lwowie i tu ukończył szkołę powszechną i gimnazjum. Studia rozpoczął w 1910r. na Politechnice w Monachium, a ukończył je w 1917r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej.

Do 1922r. pracował w Elektrowni Lwowskiej, a od 1925r. do 1939r. był kierownikiem biura konstrukcyjnego i Wydziału Elektrycznego w Zakładach Azotowych w Chorzowie.

Okres okupacji spędził we Lwowie i był docentem Politechniki Lwowskiej. W latach 1945/46 był dyrektorem Elektrowni Szombierki, a od 1946 do 1954r. pracował w Biurze Techniczno - Konstrukcyjnym b. PdOEn Katowice.

Zmarł 5.11.1956r. i został pochowany na cmentarzu przy ul. Piekarskiej w Bytomiu.

Sokolnicki Gabriel - profesor dr inż. (1877-1975)

Urodził się 7.02.1877 w Kaszewach k. Kutna. Do Wyższej Szkoły Rzemieślniczej w Łodzi uczęszczał w latach 1888÷1894. W 1895r. podjął studia na Wydziale Elektrotechnicznym Politechniki w Darmsztadzie. Dyplom inżyniera uzyskał w 1900r. i pracował do 1903r. jako asystent na Politechnice Lwowskiej. W latach 1903÷1913 prowadził własne przedsiębiorstwo i biuro elektrotechniczne we Lwowie.

Pracę dydaktyczną na Politechnice Lwowskiej rozpoczął w 1913r., a równocześnie prowadził ożywioną działalność jako projektant i ekspert oraz autor licznych publikacji naukowych. Był m.in. autorem pierwszego ogólnego projektu elektryfikacji Polski. Od 1921r. był profesorem Politechniki Lwowskiej. Na emeryturę przeszedł w 1965r. Nie opuścił Lwowa aż do śmierci w dn. 2.06.1975r. Został pochowany na cmentarzu w Brzuchowicach obok żony Marii zmarłej w 1965r.

Profesor G. Sokolnicki był wychowawcą wielu pokoleń

elektryków, a w tym ok. 1300 inżynierów absolwentów Politechniki Lwowskiej.

Prowadził również ożywioną działalność społeczną i publicystyczną w stowarzyszeniach naukowo-technicznych i w wielu komisjach. W 1919r. był współorganizatorem SEP, a w latach 1932÷38 członkiem Akademii Nauk Technicznych w Warszawie.

W latach 1928/29 i 1940/41 był dziekanem, a w 1931/32 rektorem Politechniki Lwowskiej.

Po przejściu na emeryturę w 1965r. nadal pełnił funkcję profesora - konsultanta. Za działalność naukową i zawodową otrzymał wiele wysokich odznaczeń i cieszył się ogromnym szacunkiem i powszechnym uznaniem.

W 1969r. otrzymał Dyplom Honorowego Członka SEP. Okresowo mieszkał i zmarł we Lwowie przy ul. Szumlańskich 7a w bezpośrednim sąsiedztwie budynku XII Gimnazjum.

Sokolnicki Stefan - mgr inż. elektryk

Urodził się 11.12.1926r. we Lwowie. Od 1935r. do 1944r. mieszkał z rodziną w Brzuchowicach k. Lwowa. W 1944r. wyjechał ze Lwowa do Przeworska, gdzie zdał maturę.

W latach 1946÷51 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Pracę dyplomową wykonał pod kierownictwem Prof. L. Nehrebeckiego w Elektrowni Będzin.

W latach 1952÷56 pracował w Elektrowni Miechowice, a od 1956r. do 1960r. pracował w b. ZEODŚ Wrocław. Naczelnym Inżynierem w b. ZEODŚ - Wrocław był od 1961 r. do czasu ich likwidacji.

Po reorganizacji resortowej pracował nadal w energetyce dolnośląskiej do 1976r., a od 1976r. do przejścia na emeryturę w 1990r. zajmował kierownicze stanowiska w służbach nadzoru budowy elektrowni na węglu brunatnym. Był moim rówieśnikiem z lat studiów 1946-51 na Politechnice Śląskiej. O Ojcu Gabrielu

Sokolnickim, wybitnym profesorze i naukowcu Politechniki Lwowskiej piszę w poprzedniej nocy biograficznej.

Solka Bogdan - mgr inż. elektryk

Urodził się 14.01.1932r. w Chyrowie, gdzie ukończył szkołę podstawową i średnią. W 1949r. rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lwowskiej, które ukończył w 1954r. Po studiach został skierowany do pracy przy elektryfikacji magistrali transsyberyjskiej. Do kraju przyjechał w 1956r. i podjął pracę w energetyce dolnośląskiej.

W latach 1956÷1962 był pracownikiem Elektrowni Czechnica i Elektrowni Victoria w Wałbrzychu, a od 1962r. do 1976r. pracował w Elektrowni Turów.

W 1976r. rozpoczął pracę w Elektrowni Opole w budowie i pełnił funkcję zastępcy dyrektora technicznego aż do przejścia na emeryturę w 1997r.

Solka Jan - mgr inż. elektryk

Urodził się 8.06.1930r. w Chyrowie. W 1948r. rozpoczął studia - podobnie jak młodszy brat Bogdan - na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lwowskiej.

Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1955r. i został skierowany do pracy w elektrowni ciepłej w Dobrotworze k. Lwowa. Do kraju przyjechał w 1956r. i podjął pracę w energetyce dolnośląskiej.

W latach 1956÷1964 pracował w Elektrowni Victoria w Wałbrzychu, a następnie w Elektrowni Turów. W 1980r. rozpoczął pracę w Elektrowni Opole i pełnił tam kierownicze funkcje w służbach eksploatacyjnych do czasu przejścia na emeryturę w 1992r.

Szargut Jan - profesor dr inż.

Urodził się 9.09.1923r. we Lwowie. Szkołę średnią ukończył w 1941r. W latach 1942÷46 studiował w warunkach okupacyjnych na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej, a dyplom inżyniera otrzymał w 1948r. na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W latach 1946÷54 był asystentem Prof. Stanisława Ochęduszki w Katedrze Teorii Maszyn Ciepłych, a od 1957r. do 1993r. był kierownikiem Katedry, a następnie dyrektorem Instytutu Techniki Ciepłej Politechniki Śląskiej. Tytuł profesora uzyskał w 1969r., a od 1976r. jest członkiem Polskiej Akademii Nauk i Przewodniczącym Komisji Energetyki Oddziału PAN w Katowicach.

W 1992r. otrzymał tytuł doktora honoris causa Politechniki Śląskiej i Politechniki Częstochowskiej. Jest autorem 260 publikacji naukowo - technicznych krajowych i zagranicznych, 30 artykułów oraz 18 publikacji książkowych (w tym 7 podręczników). Na emeryturę przeszedł w 1993r. ale nadal pracuje w Instytucie Techniki Ciepłej Politechniki Śląskiej.

Jest wybitnym specjalistą i uznanym ekspertem w dziedzinie energetyki przemysłowej, analizy egzergetycznej procesów ciepłych, wykorzystania energii odpadowej i skojarzonej gospodarki ciepło - elektrycznej.

Za osiągnięcia naukowe i dydaktyczne otrzymał wysokie odznaczenia państwowe i resortowe oraz dwie nagrody Ministra Szkolnictwa Wyższego i Edukacji Narodowej. Jest wychowawcą wielu zasłużonych pracowników energetyki zawodowej i przemysłowej, i promotorem 28 przewodów doktorskich (z tego 9 osób już uzyskało tytuł profesora).

Szymik Franciszek - profesor dr inż. (1914-1979)

Urodził się w dn. 25.01.1914r. w Cieszynie i tam ukończył gimnazjum. W latach 1932÷38 studiował na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. W latach 1939÷46 był pracownikiem energetyki okręgu lwowskiego. W 1946r. podjął pracę w Zakładzie Elgór w Gliwicach, a następnie w Zakładzie Energetycznym w Gliwicach. Od 1949r. pracował równocześnie w Katedrze Sieci Elektrycznych Politechniki Śląskiej. Od 1954r. poświęcił się wyłącznie pracy dydaktycznej na tej uczelni. W Instytucie Energetyki prowadził pionierskie prace badawcze dot. pracy sieci elektrycznych w warunkach zapylenia, obciążeń wiatrowych, kompensacji ziemnozwarciowej itp. Był twórcą i pierwszym redaktorem biuletynu Instytutu Energetyki oraz wybitnym organizatorem i autorem wielu prac naukowo - badawczych o dużym znaczeniu praktycznym i naukowym.

Był wspaniałym wychowawcą o głębokiej wiedzy oraz o wielkiej kulturze i skromności. Cechowały Go również zamiłowanie do nauk humanistycznych, sztuki i pracy społecznej.

Tytuł profesora otrzymał w 1965r., a w latach 1961÷76 pełnił kierownicze funkcje w Katedrze Sieci Elektrycznych, a następnie w Instytucie Elektroenergetyki i Sterowania Układów Politechniki Śląskiej.

Zmarł w pełni sił twórczych w dn. 11.03.1979r.

Świerzawski Tadeusz dr inż. mechanik

Urodził się 14.09.1925 r. w Złoczowie. W latach 1945-1956 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Wrocławskiej. W 1951 r. rozpoczął pracę naukową w Katedrze Termodynamiki Politechniki Śląskiej. Doktorat uzyskał w 1963 r. W latach 1957-1958 był stypendystą Instytutu Badań Jądrowych

w Dubnej, a następnie pracował w Instytucie Energetyki w Warszawie.

Od 1960 r. przebywa za granicą jako wybitny specjalista i wykładowca uniwersytecki w USA w dziedzinie energetyki jądrowej.

Tomaś Ryszard - inż. elektryk

Urodził się 27.09.1928r. we Lwowie i tam ukończył szkołę średnią. W 1945r. wyjechał ze Lwowa do Gliwic, gdzie w 1946r. po zdaniu matury rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Dyplom inżyniera elektryka otrzymał w 1953r.

W latach 1953÷1978 był pracownikiem ZPBE Energopomiar Gliwice i zajmował się głównie problematyką odpylania spalin w elektrowniach ciepłych uzyskując szereg wyróżnień i nagród resortowych..

W okresie od 1978r. do przejścia na emeryturę w 1993r. pracował w Energoprojekcie Gliwice pełniąc funkcję kierownika Działu Ogólnotechnicznego.

Był moim kolegą ze studiów na Politechnice Śląskiej w latach 1946÷1951.

Wacherlohn Leopold - inż. mechanik

Urodził się 7.10.1923r. we Lwowie. Po ukończeniu V Gimnazjum w 1940r. uczęszczał w latach 1941÷43 do Szkoły Technicznej przy ul. Krzywej. W 1944r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Ze Lwowa wyjechał w 1945r. Tytuł inżyniera otrzymał w 1953r. po ukończeniu studiów wieczorowych w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Katowicach. Pracę zawodową rozpoczął w 1946r. w Hucie 1-maja w Gliwicach i w zakładzie tym pracował nieprzerwanie aż

do 1992r. Na emeryturę przeszedł w 1989r. Za długoletnią pracę i osiągnięcia zawodowe otrzymał szereg odznaczeń i wyróżnień.

W latach 1930÷1936 uczęszczał ze mną do Szkoły Powszechnej im. Ks. Kordeckiego i był moim bliskim sąsiadem we Lwowie.

Walloni Władysław -mgr inż. elektryk (1903-1969)

Urodził się 19.03.1903r. w Sokołowie w pow. Kolbuszowa. Gimnazjum ukończył w Bochni w 1921r. i rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym (Oddział Elektryczny) Politechniki Lwowskiej. Studia te, przerwane ze względów zdrowotnych i rodzinnych, ukończył w 1931r. otrzymując dyplom inżyniera elektryka. W okresie studiów w latach 1925÷1928, a także po ich ukończeniu w latach 1933÷34 był asystentem w Katedrach kierowanych przez Prof. K. Idaszewskiego i Prof. G. Sokolnickiego.

Od 1934r. do 1945r. pracował w Oddziałach Zakładów Siemens w Katowicach, Krakowie i w Warszawie.

W latach 1945÷1949 pełnił kierownicze funkcje w b. PdOEn Katowice, a od 1949r. do przedwczesnej śmierci w 1969r. był kierownikiem Biura Studiów i Projektów w tej instytucji. Był wybitnym specjalistą w dziedzinie elektroenergetyki i programowania systemów energetycznych. Był członkiem Rad Naukowych Instytutu Energetyki w Warszawie i Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych we Wrocławiu. Był również wykładowcą na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej i uczestniczył w pracach Komitetu Energetyki PAN i Komitetu Nauki i Techniki w Warszawie.

W latach 1957÷1962 współpracował z Komitetem Elektryfikacji Polski PAN kierowanym przez Prof. L. Nehrebeckiego. Tytuł docenta otrzymał w 1956r. Za wybitne osiągnięcia naukowe i zawodowe otrzymał szereg wysokich odznaczeń państwowych i resortowych

Zmarł 22.03.1969r. i został pochowany na Cmentarzu w Tarnowie.

W latach 1952÷1959r. Doc. W. Walloni był moim przełożonym i wychowawcą. Również w następnych latach mojej pracy w b. PdOEn Katowice wielokrotnie korzystałem z jego głębokiej wiedzy i doświadczenia.

Wandycz Jan - mgr inż. elektryk (1931-1989)

Urodził się 18.09.1931r. we Lwowie. W 1946r. wyjechał z rodziną do Chorzowa i tam ukończył szkołę średnią. W latach 1951-1955 studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej. Dyplom magistra inżyniera elektryka otrzymał w 1968r. Pracę zawodową rozpoczął w 1955r. w Dziale Elektrowni Przemysłowych b. PdOEn w Katowicach. W latach 1971÷1983 pełnił funkcję kierownika tego Wydziału, a od 1983r. do przedwczesnej śmierci w 1989r. był głównym specjalistą w Wydziale Programowania b. PdOEn

Zmarł 20.06.1989r. Został pochowany na cmentarzu w Chorzowie.

Wasylewicz Bronisław - mgr inż. mechanik

Urodził się 31.08.1923r. we Lwowie. Był uczniem VIII Gimnazjum, które ukończył w 1941r. W latach 1942÷46 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Dyplom inżyniera mechanika otrzymał w 1946r. na Politechnice Śląskiej. W latach 1947÷49 był kierownikiem pracowni w biurach projektów hutniczych w H. Pokój i w Gliwicach, a od 1949r. do chwili obecnej pracuje w Biprohucie Gliwice. Od 1970r. do przejścia na emeryturę w 1990r. był dyrektorem technicznym. Od 1972r. pełni również funkcję generalnego projektanta Huty Katowice. Od 1990r. pracuje na niepełnym etacie. Za działalność

zawodową i społeczną otrzymał szereg wysokich odznaczeń i jest 3-krotnym laureatem Nagrody Państwowej. Tragicznym fragmentem jego życiorysu był prawie dwumiesięczny pobyt w więzieniu przy ul. Łąckiego we Lwowie w 1945 r.

Współwięźniami jego byli m.in. Prof. Stanisław Fryze i Prof. Włodzimierz Burzyński. Ze Lwowa wyjechał w lipcu 1946r. Jego wiedza techniczna i zdolności organizacyjne i wychowawcze przyczyniły się w sposób znaczący do rozwoju Biprohutu Gliwice i polskiego hutnictwa.

Wiacek Zdzisław - mgr inż. energetyk

Urodził się 10.07.1935r. we Lwowie i tam uczęszczał do szkoły powszechnej. Ze Lwowa wyjechał w 1946r. na Dolny Śląsk. Maturę zdał w 1953r.

W latach 1953÷1959 studiował na Wydziale Energetyczno-Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W okresie 1959÷1963 był pracownikiem ZBPE Energopomiar Gliwice, a od 1963r. zajmuje kierownicze stanowiska w Elektrowni Blachownia.

Od 1987r. do chwili obecnej jest Naczelnym Dyrektorem Elektrowni Blachownia. Jest wybitnym specjalistą w zagadnieniach remontów i profilaktyki urządzeń energetycznych. Od kilku lat kieruje restrukturyzacją i wymianą zużytych urządzeń Elektrowni Blachownia I.

Udziela się również społecznie w rozwoju regionu Kędzierzyn Koźle.

Wilczek Aleksander - mgr inż. mechanik (1917-1993)

Urodził się 30.04.1917r. w Boguminie na Zaolziu. Od 1926r. mieszkał w Katowicach, a następnie w Cieszynie, gdzie

w 1935r. ukończył gimnazjum. W latach 1935÷1939 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Studia te ukończył w latach 1946÷1949 na Politechnice Śląskiej. W okresie okupacji pracował w Cieszynie i Katowicach. W latach 1949÷1958 był głównym energetykiem w Elektrowni Chorzów. Od 1958r. do 1970r. był pracownikiem b. PdOEn Katowice, pełniąc funkcje kierownika Działu Wytwarzania i Działu Remontów. W latach 1970÷1976 był zastępcą dyrektora Departamentu Energo-Mechanicznego b. MGIE w Katowicach. Od 1976r. do przejścia na emeryturę w 1983r. ponownie pracował w b. PdOEn Katowice jako główny specjalista.

Zmarł 12.12.1993r. i został pochowany na cmentarzu w Katowicach.

Wiśniewski Henryk - mgr inż. mechanik (1915-1983)

Urodził się 11.07.1915r. w Rzeszowie. We Lwowie przebywał od 1917r. i tam po uzyskaniu matury w 1935r. rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. Ze Lwowa wyjechał w 1946r. i dyplom inżyniera mechanika otrzymał w tym samym roku na Wydziale Mechanicznym Politechniki Śląskiej.

W okresie okupacji od 1940r. do 1946r. był pracownikiem Elektrowni Lwowskiej.

W latach 1947÷1958 był głównym energetykiem w Zakładach Papierniczych w Rudawie, a następnie w Zakładach Azotowych w Kędzierzynie. W 1958 podjął pracę w Elektrowni Halemba, a w latach 1960÷1964r. był dyrektorem technicznym w Zakładzie Remontowym Energetyki w Katowicach. W latach 1964÷1975 był kierownikiem działu i głównym specjalistą w b. PdOEn Katowice. Czasowo został oddelegowany w 1972r. do b. Ministerstwa Górnictwa i Energetyki jako ekspert ds. dokumentacji energetycznej. Od 1975r. do przejścia na emeryturę w 1980r. był pracownikiem Energoprojektu Gliwice.

Zmarł 13.05.1983r. i został pochowany na Cmentarzu Centralnym w Gliwicach.

Wojtaszek Zdzisław - mgr inż. mechanik

Urodził się 23.11.1918r. w Krakowie. Gimnazjum ukończył w 1936r. w Wieliczce. W latach 1936÷38 rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. W 1938r. przeniósł się na Politechnikę Warszawską. W 1939r. powrócił do Lwowa i ukończył tam studia w 1940r., a następnie prowadził wykłady i zajęcia doktoranckie w Katedrze Turbin Parowych i w Elektrowni Lwów. W latach 1941÷45 pracował w Krakowie. Od maja 1945r. był głównym inżynierem, a od 1948r. dyrektorem Elektrowni Szombierki.

W 1949r. został dyrektorem Energoprojektu Gliwice i równocześnie prowadził działalność dydaktyczną i badawczo-pomiarową na Politechnice Śląskiej.

Od 1956r. pełnił kierownicze funkcje w b. Zjednoczeniu Energetyki w Warszawie. Od 1971r. do przejścia na emeryturę w 1981r. był tam dyrektorem d/s ciepłowniczych, a także ekspertem w Sekretariacie b. RWPG w Moskwie.

W latach 1957÷62 uczestniczył w pracach Komitetu Elektryfikacji Polski PAN, a w okresie 1966÷68 prowadził wykłady na Politechnice Łódzkiej z zakresu elektrowni i ciepłownictwa.

Po przejściu na emeryturę od 1981r. do 1989r. czynnie udzielał się w pracach Instytutu Energetyki i Energoprojektu w Warszawie.

Miał znaczący udział w przygotowaniu i seryjnej produkcji bloków 200 MW oraz w udoskonaleniu i wdrożeniu bloków ciepłowniczych BC50 i BC100.

W latach 1932÷39 udzielał się w harcerstwie, a od 1946r. w pracach Oddziałów SEP w Katowicach i Warszawie oraz w pracach Polskiego Komitetu Gospodarki Energetycznej NOT.

Wysocki Stanisław - mgr inż. budowlany

Urodził się 4.12.1921r. we Lwowie. Był uczniem IX Gimnazjum przy ul. Chocimskiej, które ukończył w 1940r.

Studia rozpoczął w 1943r. na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Lwowskiej.

Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Gliwic, a studia ukończył w 1947r. na Wydziale Budownictwa Politechniki Śląskiej.

W latach 1949÷1957 pracował w Biurze Projektów Budownictwa Przemysłowego w Gliwicach, a w latach 1957÷1981 w Inwestprojekcie Gliwice, którego był współzałożycielem. Po przejściu na emeryturę w 1981r. nadal pracuje w niepełnym wymiarze w tym biurze jako weryfikator i doradca. Uczestniczył w projektowaniu części budowlanej wielu obiektów elektroenergetycznych. Był moim bliskim sąsiadem we Lwowie

Zagajewski Tadeusz - profesor dr inż.

Urodził się 16.12.1912r. we Lwowie. Studiował na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej, gdzie w 1935r. uzyskał dyplom inżyniera elektryka. W latach 1936÷1939 pracował w Warszawie, a od 1940r. do 1945r. był asystentem Politechniki Lwowskiej. W 1945r. wyjechał ze Lwowa i podjął pracę dydaktyczną na Politechnice Śląskiej. W latach 1956÷1959 był prorektorem tej uczelni, a w 1955÷56 dziekanem Wydziału Elektrycznego tej uczelni. W 1964r. przeniósł się na nowo utworzony Wydział Automatyki i był pierwszym dziekanem tego Wydziału. Od 1960r. jest członkiem PAN.

Był współzałożycielem Oddziału PAN w Katowicach i Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. W 1992r. otrzymał tytuł doktora honoris causa Politechniki Śląskiej.

Zakrawacz Stanisław - mgr inż. mechanik

Urodził się 29.10.1925r. we Lwowie. W latach 1941÷1944 był na robotach przymusowych w rejonie Lwowa. W 1945r. wyjechał z rodziną na Dolny Śląsk, gdzie ukończył szkołę średnią. W latach 1947÷1951 studiował na Wydziale Mechanicznym na Politechnice Śląskiej.

Od 1951r. do przejścia na emeryturę w 1990r. pracował w Biurze Projektów Biprohut w Gliwicach. Uczestniczył w projektowaniu licznych obiektów hutniczych w kraju i zagranicą, a następnie pełnił funkcję generalnego projektanta i konsultanta dla Huty Częstochowa i Huty Katowice. Był również wykładowcą w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Katowicach i w AGH Kraków. Od 1990r. nadal współpracuje z zakładami związanymi z hutnictwem. Problematyką energetyki hutniczej zajmował się w zakresie wynikającym z jego funkcji generalnego projektanta.

Zarzycki Maciej - profesor dr inż.

Urodził się 12.01.1923r. w Mościskach w woj. lwowskim. Do Lwowa przybył w 1935r. Studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej w warunkach okupacyjnych od 1942r. do 1944r. i w tym roku wyjechał do Gliwic. Dyplom inżyniera mechanika otrzymał w 1948r., ale już w 1946r. podjął pracę dydaktyczną jako asystent Prof. Zygmunta Ciechanowskiego w Katedrze Pomp i Silników Wodnych. Profesorem został mianowany w 1974r. W czasie pracy na uczelni pełnił funkcje prodziekana i dziekana Wydziału Mechanicznego, dyrektora Instytutu Maszyn i Urządzeń Energetycznych i dwukrotnie był prorektorem. Równocześnie w latach 1950÷1972 pełnił kierownicze funkcje w zabrzańskich i gliwickich zakładach konstrukcji i budowy pomp i maszyn energetycznych. Na emeryturę przeszedł w 1993r., ale nadal prowadzi działalność

naukowo - badawczą i dydaktyczną. Jest członkiem wielu Komitetów i Komisji PAN i resortowych oraz członkiem rad naukowych licznych instytutów i zakładów przemysłowych.

Utrzymuje stałe kontakty naukowe i techniczne z uczelniami i zakładami zagranicznymi w wielu krajach Europy i Azji.

Jest wybitnym specjalistą i uznanym ekspertem w dziedzinie projektowania i konstrukcji unikalnych typów pomp i urządzeń energetycznych głównie dla górnictwa i energetyki.

Wychował kilka pokoleń wybitnych inżynierów i pracowników naukowych. Jest autorem 200 publikacji naukowo - technicznych oraz autorem lub współautorem kilkudziesięciu patentów chronionych w kraju i zagranicą.

Za osiągnięcia naukowe i techniczne otrzymał liczne odznaczenia państwowe. Posiada stopnie generalnego dyrektora górniczego i energetycznego.

Zielski Eliasz - profesor dr inż. (1887-1953)

Urodził się 26.01.1887r. w Ujściu Biskupim k. Zaleszczyk. Gimnazjum ukończył w Tarnopolu w 1907r. W latach 1907÷1914 studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej. W okresie 1913÷1917 był asystentem w Katedrze Pomp u Prof. Zygmunta Ciechanowskiego, a następnie pracował zawodowo m.in. przy modernizacji gospodarki cieplnej uzdrowiska w Krynicy. Z Politechniką Lwowską był związany jako wykładowca od 1921r. do 1941r. Ze Lwowa wyjechał w 1945r. do Krakowa, a następnie do Gliwic. Był współorganizatorem Wydziału Inżynieryjno-Budowlanego, a następnie Wydziału Inżynierii Sanitarnej. Tytuł profesora uzyskał w 1949r. Był wybitnym specjalistą w zakresie ogrzewnictwa i ochrony powietrza.

W latach 1945÷53 współpracował ściśle z biurami projektowymi i zakładami przemysłowymi Śląska. Zmarł

1.03.1953r. i został pochowany na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie.

Informacje o śląskich elektrowniach - Zał. nr 2

1. Elektrownia Opole S.A., 46-021Brzeziny k. Opola.

Elektrownia Opole jest najnowocześniejszą i jedną z największych w Polsce elektrowni blokowych na węgiel kamienny. Jest ona zlokalizowana w odległości ok. 10 km na północ od Opola przy linii kolejowej Opole - Wrocław i w pobliżu rzek Odra i Mała Panew. Projekt opracowany przez Energoprojekt Gliwice przewidywał zainstalowanie 6 bloków o mocy po 360 MW na parametry 18,3 MPa/540⁰C z roczną produkcją energii elektrycznej 14 TWh.

Prace przygotowawcze zostały rozpoczęte w 1973 r., ale uruchomienie bloku nr 1 nastąpiło dopiero w 1993 r. ze względu na trudności ekonomiczne i realizacyjne.

Bloki nr 2,3 i 4 zostały uruchomione w latach 1994-1997 r., natomiast ostateczne decyzje o zainstalowaniu bloków nr 5 i 6 nie zostały jeszcze podjęte.

Rozwiązania techniczne i przestrzenne są bardzo nowoczesne i funkcjonalne, zgodne z wymogami obowiązującymi w energetyce światowej.

Szczególnie nowatorskie i efektywne są rozwiązania w zakresie ochrony środowiska, wyprowadzenia spalin, układu chłodzenia oraz zagospodarowania i utylizacji odpadów. Powierzchnia terenu elektrowni wraz ze strefą ochronną wynosi 470 ha.

Składowisko odpadów z instalacją emulgatu jest zlokalizowane w odległości ok. 20 km w wyrobisku pomarglowym Groszowice. Ujęcie wody na rzece Mała Panew i stacja systemowa 400/110 kV są zlokalizowane w pobliżu elektrowni.

Na szczególne podkreślenie i uznanie zasługuje to, że tak wielka i nowoczesna inwestycja została zrealizowana w oparciu

o polską myśl techniczną i polskie urządzenia przy nieznacznym tylko udziale pomocy zagranicznej.

Niektóre projektowe wskaźniki produkcyjne nie zostały jeszcze osiągnięte, ale już obecnie Elektrownia Opole jest najekonomiczniejszą elektrownią blokową w kraju współpracującą z europejskim systemem elektroenergetycznym.

Elektrownia Opole była i nadal jest jednym z zakładów o największej koncentracji miejsc pracy w województwie opolskim i ma znaczący udział w rozwoju gospodarki, a także nauki i szkolnictwa w tym regionie.

Wszystkie bloki są wyposażone w instalacje mokrego odsiarczania o wysokiej skuteczności, a także w inne kosztowne zabezpieczenia eliminujące uciążliwość elektrowni dla mieszkańców i środowiska naturalnego. Mimo zastosowania instalacji odsiarczania i innych urządzeń pomocniczych projektowe sprawności bloków zostały przekroczone i zbliżają się obecnie do 40%.

Prace studialne i uzgodnienia dotyczące zainstalowania bloków nr 5 i 6 są kontynuowane mimo różnych zastrzeżeń i sprzeciwów wynikających głównie ze wzrastającej konkurencyjności innych elektrowni systemowych.

Obecnie są szczegółowo analizowane możliwości zainstalowania bloków nr 5 i 6 o znacznie większej mocy i o sprawności powyżej 46% przy spalaniu węgla i ponad 50% przy zastosowaniu paliwa gazowego.

Rozbudowa elektrowni jest uzasadniona ze względu na bardzo korzystne warunki lokalizacyjne i systemowe, a także ze względu na konieczność pełnego wykorzystania istniejącej infrastruktury. W całości został zrealizowany układ kolejowy, układ nawęglania, gospodarka wodna, zasilanie placu budowy w energię elektryczną i inne obiekty pomocnicze.

Są również wykonane fundamenty pod elektrofiltry i instalację odsiarczania dla bloków nr 5 i 6, a także projekty dla bloków o mocy po 470 MW.

Są również kontynuowane prace koncepcyjne i uzgodnienia dotyczące m.in. dostawy węgla drogą wodną, budowy ośrodka intensywnej hodowli ryb, dostawy ciepła do miasta Opola i innych rozwiązań zapewniających poprawę ekonomiki i niezawodności pracy elektrowni.

Zamierzenia powyższe są bardzo kosztowne i trudne, ale możliwe do realizacji przez doświadczoną załogę i kierownictwo El. Opole.

W uzupełnieniu niniejszej informacji podaje się, że potrzeba zlokalizowania elektrowni w rejonie Opola została potwierdzona już w Programie Elektryfikacji Polski opracowanym w latach 1942-1944 pod kierownictwem zasłużonego energetyka Prof. Jana Obrąpalskiego. W pracach lokalizacyjnych podjętych przez b. PdOEn Katowice i Energoprojekt Gliwice przed 1970 r. zostały wykorzystane wyniki licznych opracowań i badań wykonanych w latach 1956-1962 przez Komitet Elektryfikacji Polski PAN kierowany przez Prof. Lucjana Nehrebeckiego, kontynuatora działalności Prof. J. Obrąpalskiego. Prof. L. Nehrebecki wybitny uczony, wychowawca i współtwórca powojennej odbudowy i rozwoju polskiej energetyki, zmarł w 1990 r. Elektrownię Opole wizytował Profesor L. Nehrebecki po raz ostatni w 1989 r. w końcowej fazie jej budowy.

2. Elektrownia Blachownia S.A., 47-225 Kędzierzyn Koźle.

Elektrownia Blachownia została zrealizowana etapowo w latach 1956-1968 przy wykorzystaniu terenu i niektórych obiektów elektrowni przemysłowej, która wraz z Kombinatem Chemicznym Blachownia uległa zniszczeniu w wyniku działań wojennych w latach 1943-1945.

Elektrownia Blachownia była pierwszą elektrownią ciepłą w powojennej historii polskiej energetyki, w której zainstalowano nowoczesne i wysokosprawne urządzenia dostarczone przez zachodnie firmy.

W I etapie zrealizowanym w latach 1957-1959 zainstalowano 8 kotłów o wydajności po 120 t/h i 4 turbozespoły kondensacyjne o mocy 55MW.

W II etapie zrealizowanym w latach 1959-1960 zostały zainstalowane 2 bloki kondensacyjne o mocy 70 MW z kotłami przepływowymi na parametry 18,4 MPa/530/530⁰C. Były to urządzenia prototypowe, w pełni zautomatyzowane i o wysokiej w tamtym okresie sprawności ponad 32%.

W III etapie zrealizowanym w latach 1964-1968 zainstalowano dwa bloki ciepłownicze produkcji krajowej z kotłami OP 215 i turbozespołami przeciwprężno -upustowymi. Łączna moc cieplna tych bloków wynosiła 294 MW_t, a moc elektryczna 61 MW. Bloki te pokrywają głównie potrzeby technologiczne i grzewcze sąsiednich Zakładów Chemicznych Blachownia.

Warunki pracy bloków zainstalowanych w II etapie były bardzo trudne, głównie z powodu złej jakości węgla i bloki te zostały wycofane z eksploatacji w 1979 r. ,a następnie zlikwidowane.

Od ok. 1985 r. są realizowane sukcesywnie poważne przedsięwzięcia restrukturyzacyjne uzasadnione przede wszystkim obostrzonymi wymogami ekologicznymi. Z najważniejszych przedsięwzięć należy wymienić:

- doprowadzenie w 1996 r. gazu w ilości ok. 35·10³ m³/h z Zakładów Koksochemicznych Zdieszowice rurociągiem o długości 17 km;
- dostosowanie 5 kotłów Pauker do spalania gazu koksowniczego;
- modernizacja 3 turbozespołów Siemens po 55 MW i dostosowanie ich do pracy ciepłowniczej;
- modernizacja elektrofiltrów Elwo kotłów OP215, układu gospodarki wodno - ściekowej oraz rozdzielni 110kV;

Realizacja tych przedsięwzięć wpłynęła znacząco na ograniczenie uciążliwości elektrowni dla środowiska naturalnego,

na poprawę efektywności i niezawodności pracy urządzeń oraz na wzrost ich żywotności.

Rozważana w ostatnich latach koncepcja rozbudowy El. Blachownia dla pokrycia potrzeb energetycznych projektowanego kompleksu rafineryjno - petrochemicznego oraz dla zespołu miejsko - przemysłowego Kędzierzyn Koźle jest obecnie z różnych powodów nieaktualna. Załoga tej zasłużonej i ważnej dla regionu elektrowni nie rezygnuje jednak z poszukiwania innych rozwiązań uzasadniających dalszą jej eksploatację i restrukturyzację.

3. Zespół Elektrowni Jaworzno - S.A. , 32-511 Jaworzno.

Zespół El. Jaworzno powstał w 1995 r. i obejmuje 3 elektrownie, które poprzednio funkcjonowały jako samodzielne zakłady. Najstarszy z nich Elektrownia Jaworzno I została uruchomiona w 1898 r. z mocą 300 kW.

W wyniku etapowej rozbudowy moc jej szybko wzrastała i już w 1930 r. zasilala sąsiednie miasta i Kraków. W latach 1948 - 1959 nastąpiła kolejna jej rozbudowa do mocy 157 MW i była to wtedy jedna z największych elektrowni na terenie b. PdOEn Katowice.

Po 1960 r. rozpoczęła się etapowa adaptacja jej do pracy ciepłowniczej. Moc cieplna wzrosła do ok. 270 MW_t przy odpowiednim spadku mocy elektrycznej.

W 1997 r. El. Jaworzno I została wyłączona z eksploatacji ze względów technicznych i ekologicznych i obecnie jest ona w likwidacji. Funkcje ciepłownicze zostały przejęte przez Elektrownię Jaworzno II po zwiększeniu jej mocy cieplnej i po uruchomieniu w 1997 roku magistrali ciepłowniczej 2xDn700 o długości 3,6 km.

Elektrownia Jaworzno II została uruchomiona w latach 1953-1956 z mocą 300MW. Była to wówczas podstawowa inwestycja energetyczna na terenie b. PdOEn Katowice

realizowana przy zastosowaniu urządzeń z b. ZSRR. W 1962 roku został zainstalowany dodatkowy turbozespół do pracy ciepłowniczej dla pokrycia potrzeb najbliższego rejonu. Obecnie jest realizowana generalna restrukturyzacja polegająca na likwidacji części starych urządzeń i zainstalowaniu 2 bloków ciepłowniczych z kotłami fluidalnymi OPF 260 i turbozespołami o mocy cieplnej po 100 MW_t i mocy elektrycznej po 70 MW.

Rozważana jest możliwość dostawy ciepła do sąsiednich rejonów i zwiększenia mocy cieplnej do 300 MW_t.

Elektrownia Jaworzno III o mocy 1200 MW została uruchomiona w latach 1973-1978 przy zastosowaniu bloków 200 MW. Podobne bloki zostały zainstalowane nieco wcześniej w II etapie rozbudowy El. Łaziska i w El. Rybnik. Od 1990 r. w El. Jaworzno III są sukcesywnie realizowane poważane i kosztowne inwestycje proekologiczne, a w tym instalacja mokrego odsiarczania, utylizacja odpadów poprodukcyjnych i wiele innych. Uruchomienie ich pozwoliło na ograniczenie emisji szkodliwych zanieczyszczeń do wartości dopuszczonych obecnymi obostrzonymi normami i pozwala na spalanie bardzo uciążliwych paliw z pobliskich kopalń.

Inwestycje te, jak również likwidacja El. Jaworzno I i restrukturyzacja El. Jaworzno II przyczyniły się do znacznej poprawy warunków życia w jednym z najbardziej zdewastowanych ekologicznie regionów.

Kompleksowe i skuteczne działania załogi i kierownictwa Zespołu są realizowane przy współdziałaniu władz terenowych i lokalnych zakładów z korzyścią dla mieszkańców i gospodarki regionu.

Indeks nazwisk.

A

Antosz Józef

B

Bartoszek Bolesław

Barycz Ryszard

Bekker Jerzy

Bereźnicki Olgierd

Białkiewicz Zbigniew

Bielawski Jan

Biernacka Anna

Biernat Bronisław

Błażyński Stefan

Bodaszewski Stanisław

Bogucki Antoni

Bogucki Zbigniew

Bohosiewicz Władysław

Bory Julian

Braszka Zbigniew

Bratro Adam

Bratro Emil

Broś Bolesław

Brück Michał

Brück Tadeusz

C

Chełmicki Olgierd

Chełmiński Zygmunt

Ciechanowski Zygmunt

Chlipalski Tadeusz

Chodziński Jan

D

Dacko Genowefa

Dacko Edward

Dacko Tadeusz

Dankmayer Hugo

Delebiński Wacław

Dereń Stefan

Dobrowolska Jadwiga

Dzieniakowski Lech

Dzierzbicki Stanisław

Dziewoński Marian

F

Fedas Roman

Fryze Stanisław

G

Garlicki Ryszard

Gdula Stanisław

Gliksman Bolesław

Gottfried Roman

Gogolewski Zygmunt

Golarz Edward

Górecki Kazimierz

Grabowski Andrzej

Graczyk Maria

Graczyk Czesław

Graczyk Zygmunt

Guzikiewicz Stanisław

Günther Wacław

H

Haubrich Kazimierz

Hebenstreit Edward

Hollender Jan

Hollender Wilhelm

I
Idaszewski Kazimierz

J
Janusz Marian
Jasicki Zbigniew
Jeleński Tadeusz
Joszt Adolf
Joszt Kazimierz
Joszt Stanisław

K
Kamieński Edmund
Kamiński Andrzej
Kawyn Stefan
Kędziński Mieczysław
Kolakowski Eugeniusz
Kolakowski Tomasz
Kotek Władysław
Kopecki Kazimierz
Kopeć Daniel
Kordecki Andrzej
Kowalski Adam
Kozłowski Stanisław
Krasnowski Jerzy
Krygiel Teodor
Kuczewski Władysław
Kuczewski Zygmunt
Kula Maciej

L
Legeżyński Wiktor
Lis Bronisław
Longchamps Bronisław
Longchamps Jan
Longchamps Kazimierz
Longchamps Roman
Longchamps Zygmunt
Lubelski Karol

Ł

Łaniewski Adam
Łukaszek Władysław

M
Majerski Stanisław
Majewski Jerzy
Malarski Tadeusz
Malina Mieczysław
Małkiewicz Jerzy
Mandel Jakub
Matula Eugeniusz
Michalski Tadeusz
Michałowski Zbigniew
Michejda Józef
Mierzyński Zbigniew
Mittelstaedt Tadeusz
Mozer Jan
Mozer Jerzy
Mozer Wilhelm
Mozer Zygmunt

N
Niewiarowska Zofia
Niewiadomski Jerzy
Nehrebecki Lucjan
Nehrebecka Zofia
Nikiel Tadeusz
Nowacki Paweł

O
Obrąpalski Jan
Ochęduszek Stanisław
Ogulewicz Bronisław
Okolo-Kuśak Witold
Olejarz Henryk
Orzechowski Franciszek
Orzechowski Ryszard
Oziemblewski Kazimierz

P
Panz Mieczysław

Pasławski Stanisław
Paszek Władysław
Papierniak Mieczysław
Pękala Józef
Piotrowski Edmund
Plamitzer Antoni
Plamitzer Karol
Plebankiewicz Marek
Plewako Jerzy
Pluciński Mieczysław
Podlacha Wincenty
Podoski Roman

R

Radomański Tadeusz
Richter Adam
Richter Marek
Richter Marian
Romer Edmund
Rosiński Stanisław
Rozewicz Zygmunt
Rubczyński Władysław
Ruczajewski Jacek
Rybczyk Małgorzata
Rychlicki Wiesław

S

Schayer Waław
Seligman Seweryn
Senyćia Eugeniusz
Siarzewski Leszek
Sidziński Marian
Skopec Zbigniew
Skrzypek Leszek
Sobek Roman
Sokolnicki Gabriel
Sokolnicki Stefan
Solka Bogdan
Solka Jan
Szałajko Kazimierz
Szargut Jan

Szerszeń Stanisław
Szpetman Janina
Szpetman Władysław
Szpetman Zbigniew
Szuba Jan
Szymik Franciszek

Ś

Śliwa Tadeusz
Świerzawski Tadeusz

T

Tokarski Bartłomiej
Tomaś Ryszard
Tomaszkiewicz Krystyna
Tomaszkiewicz Tadeusz
Toroń Mieczysław
Trojak Jan

W

Wachal Waław
Wacherlohn Leopold
Walloni Władysław
Wandycz Jan
Wasylewicz Bronisław
Wiąćek Zdzisław
Wilczek Aleksander
Wilgusiewicz Jan
Wilgusiewicz Stanisław
Wilgusiewicz Władysław
Wilk Sławomir
Wiśniewski Henryk
Wiśniewski Wojciech
Węgrzyn Stefan
Wojtaszek Zdzisław
Woyna Stanisław
Wysocki Stanisław
Z
Zagajewski Adam
Zagajewski Tadeusz
Zakrawacz Stanisław

Zarzycki Maciej
Zawadzki Adam
Zielski Ełiasz

Ż
Żmudzińska Stefania
Żmudzińska Wiesława
Żyłkowski Władysław

Kursywą oznaczono osoby, których noty biograficzne podano w zał. 1.

Wykaz publikacji.

1. Elektroenergetyka - Okręgi Energetyczne - SEP Warszawa 1995r.
Zeszyt Historyczny nr 6
2. 50-lecie Politechniki Śląskiej - Pol. Śląska 1996r.
Zeszyty Naukowe - Elektryka Z140
3. 120 lat Elektryki i 100 lat Elektroenergetyki - SEP Katowice 1997r
Górnośląska i Zagłębia.
4. J. Kubiowski - Prof. dr inż. Roman Podoski (1873-54) - Przegląd
Elektrotechn. Nr 8/197
5. J. Marecki - Prof. Kazimierz Kopecki - Energetyka 8/1984
6. L. Nehrebecki - Wspomnienia - SEP Katowice 1997r.
7. J. Obrąpalski - Wstęp do Programu - SEP Warszawa 1942r.
Elektryfikacji Polski
8. S. Węgrzyn - Życie i prace Prof. S. Fryzego - Energetyka nr 3/1986r.
w 100-lecie urodzin
9. W. Wilgusiewicz - 50 lat moich wspomnień - SEP Katowice 1996r.
o energetyce
10. M. Plebankiewicz - Rola ciepłownictwa - SEP Katowice 1997r.
w systemie energetycznym
woj. katowickiego

Zdjęcia

Iwowiaków

I. Profesorowie lwowscy i ślascy

Prof. Gabriel Sokolnicki
1877-1975

Prof. Wilhelm Mozer
1889-1958

Prof. Adolf Joszt
1889-1957

Prof. Stanisław Fryze
1885-1964

Prof. Stanisław Ochęduszko
1899-1969

Prof. Tadeusz Malarski
1883-1952

Trzy pokolenia elektryków: prof. Gabriel Sokolnicki (w środku),
Prof. Władysław Kołek (z prawej - dyplom Politechniki Lwowskiej 1937 r.),
mgr inż Stefan Sokolnicki (z lewej - dyplom Politechniki Śląskiej 1951 r.)
Zdjęcie zostało wykonane w Krakowie w listopadzie 1959 r.

Prof. Waclaw Günter
1884-1953

Prof. Edmund Romer
1904-1988

Prof. Jan Szargut

Prof. Czesław Graczyk
1923-1981

Prof. Maciej Zarzycki

Prof. Stefan Węgrzyn

Prof. Tadeusz Chlipalski
1904-1997

Prof. Stanisław Majerski

Prof. Antoni Plamitzer

Prof. Tadeusz Zagajewski

Prof. Eliaz Zielski
1877-1953

Prof. Tadeusz Świerzawski

II. Energetycy lwowscy i ślascy

Bolesław Bartoszek

Władysław Bohosiewicz

Zbigniew Braszka
1925-1972

Tadeusz Brück
1909-1982

Adam Bratro

Tadeusz Dacko

Marian Dziewoński
1874-1955

Roman Fedas
1919-1998

Kazimierz Górecki

Stanisław Kozłowski
1888-1939

Bronisław Lis
1899-1975

Jan Longchamps de Berier

Jerzy Majewski
1918-1980

Jakub Mandel
1903-1969

Jerzy Mozer

Tadeusz Nikiel
1919-1990

Henryk Olejarz
1910-1993

Jerzy Plewako
1906-1997

Marian Richter
1928-1993

Stanisław Rosiński
1910-1970

Zbigniew Skopec
1919-1996

Leszek Skrzypek

Roman Sobek
1893-1956

Władysław Walloni
1903-1969

Jan Szubra
1921-1988

Ryszard Tomasz

Jan Wandycz
1931-1989

Aleksander Wilczek
1927-1993

Henryk Wiśniewski
1915-1983

Zdzisław Wojtaszek

III. Inni lwowiaczy i energetycy

Prof. Roman
Longchamps de Berier

Prof. Bolesław Broś

Wacław Wachal
1933-1992

Marek Plebankiewicz

Edward Dacko

Genowefa Dacko

Hugo Dankmayer
1912-1993

Kazimierz Haubrich
1908-1996

Stanisław Wilgusiewicz
1922-1988

Stanisław Guzikiewicz
1923-1984

Mieczysław Kędzierski

Stanisław Zakrawacz

Adam Łaniewski
1923-1955

Leopold Wacherlohn

Stefania Żmudzińska

Stanisław Wysocki

Leszek Sierzewski Władysław Wilgusiewicz
1927-1995

